

๑๕๗

聚
寶
福
妻

ยอด
ชาย
จอม
ทัพ

簡瓊 เจียนอิง เซียน
สิลรัถษ์ แปล

ความโชคดียิ่งหนึ่งในชีวิตนี้ของข้า
คือการโคจรมาพบเจ้า

พิมพ์ครั้งที่

๑

ยอดชายจอมทัพ

ยอดชาย

ก า ร อ่ า น คิ อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ กั ญ

นางคิดว่า จะไอ้วอดบทกวีสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่งต่อหน้าเขา ก็เป็นเพียงคำพรรณนาเพริศแพรวจำเจไร้แก่นสาร คิดดูแล้วคงไม่ทำให้เขาเลื่อมใสในตัวนางได้ นางจึงนึกถึงสามสิบหกกลศึกที่ชอบอ่านในชาติก่อนขึ้นมา แต่ละวันให้เขาหนึ่งกลยุทธ์ ผู้ชายนะ ล้วนสนใจเรื่องต่อสู้ฆ่าฟันทั้งสิ้น รับรองว่าเขาจะต้องมองข้าด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป

-เจียนอิง

ยอดชายจอมทัพ

聚寶福妻

เจียนอิง

เทียน

ลีลลิกซ์

แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๖๐

ยอดชายจอมทัพ

聚寶福妻

จรง

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๕๕๕๕ ต่อ ๕๕๖๕, ๕๕๖๕ โทรสาร ๐-๒๕๒๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๒๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๒๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

《聚寶福妻》簡璵 (Jian Ying) 著

Copyright © 2014 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เขียนอิง

ยอดชายจอมทัพ / เขียนอิง เขียน, ลีลารักษ์ แปล จาก 聚寶福妻 -
กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, 2562.

(6), 390 หน้า (นวนิยาย ลำดับที่ 360)

1. นวนิยายจีน. I. ลีลารักษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

hov ๖8๒5

DDC 895.1352

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ สุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, ลีริกันต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรรณะ

บรรณาธิการ ชนกานต์ วังวิบูลย์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพธิ์นุ้, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยกศิริพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ฐฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร, อัมไพวรรณ ทองคง • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลีน • ประสานงานสำนักพิมพ์ ณิชษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวระฮอ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

ยอดชายจอมทัพ เป็นนิยายย้อนยุคทะลุมิติเวลา วิชาญาณสวมร่าง การแย่งชิงอำนาจในวัง...แต่ที่ต่างจากนิยายแนวนี้เล่มอื่นๆ คือ ทั้งพระเอกและนางเอกต่างเป็นวิชาญาณที่กลับมาสวมร่างของคนอีกคน มันจะวุ่นวายสักแค่ไหนนะ เมื่อสองวิชาญาณในร่างคนอื่นต้องมาแต่งงานกันภายใต้สถานการณ์บังคับ และต้องเข้ามาพัวพันเรื่องความลับของชาติกำเนิดที่มีบัลลังก์เป็นเดิมพัน กับความแค้นที่รอการชำระ โดยมีความรักฮาๆ ฟินๆ ของขุนสืออู๋กับตู้ผู้ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่อง...เรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความเข้มข้นกำลังพอดีสำหรับนิยายเล่มเดี่ยวจบครบรส อ่านสบายๆ อีกเล่มหนึ่ง ที่สำนักพิมพ์อรุณหวังว่าจะถูกใจคุณผู้อ่านที่ชื่นชอบนิยายจีนแนวรักไม่ปนเศร้า มีดราม่าเบาๆ พอแก้เหงา แล้วจบลงด้วยรอยยิ้ม

สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม ๒๕๖๒

๑

ข้ามเวลามาเป็น คนโบราณ

“คุณหนูใหญ่... ได้โปรดตื่นขึ้นมาเถิดเจ้าค่ะ คุณหนูใหญ่...
คุณหนูใหญ่... เหตุใดท่านถึงได้ทำอะไรงี้ๆ เช่นนี้... มิสู้... มิสู้ให้ป่าวตามท่านไปด้วย
เสียให้รู้แล้วรู้รอด...”

เมิ่งซ่งหลินมุ่นคิดว่า ค่อยๆ ลืมตาขึ้นและเห็นว่าตัวเองนอนอยู่ภายในห้อง
ที่ดูเหมือนก่อด้วยอิฐมุงหลังคาหญ้าคา เธอย่นจมูก ได้กลิ่นเหมือนเชื้อรา ทั้ง
ในอากาศยังอวลไปด้วยกลิ่นอับชื้นแบบที่เธอเกลียด ใกล้กันนั้นมีเด็กสาวในชุด
ผ้าฝ้ายสีครามกำลังนั่งร้องไห้จะเป็นจะตายอยู่ข้างๆ

เธอกำลังเขวหน้าตัวด้วยลวดสลิง แต่ไม่ทันระวังพริบตาที่ร่วงตกหน้าผาไป
เธอนึกว่าตัวเองต้องตายแน่แล้ว แต่ปรากฏว่าดวงยังแข็ง ทั้งยังไม่ตายอีกต่างหาก
แต่เด็กสาวที่มุ่นมวยกลมสองข้างใส่ชุดโบราณคนนั้นมีมันอะไรกัน

“คุณหนูใหญ่ อือๆ... ป่าวมาอยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว...” เด็กสาวหยิบ
แถบผ้าผืนยาวขึ้นมาด้วยสองมือสั่นเทา

“ฉันทยังไม่ตาย!” เมิ่งซ่งหลินรีบเอ่ยปาก รู้สึกว่าตั้งแต่ในลำคอไปจนถึง
หน้าอกร้อนผ่าวราวกับมีไฟกำลังเผาเผา และเสียง... ไม่ใช่เสียงฉันทนี่นา ทำให้ไม่ถึง
ใส่กังวานเหมือนเด็กแบบนี้ เสียงของเธอเปลี่ยนเป็นทุ้มต่ำเพราะวันๆ เอาแต่
ตะคอกพวกน้องชายมาตั้งนานแล้ว

“ว้าย!” เด็กสาวปล่อยมือด้วยความตกใจ หลุดกายลงนั่งกับพื้น สองมือ

ยกขึ้นหาบอก ดวงตาเบิกกว้าง “คุณหนูใหญ่...ท่านยังไม่ตาย?”

เมิ่งซ่งหลินล้าลึกอากาศ ตอบกลับเสียงเนือยว่า “หรือว่า...เธออยากให้ฉันตาย”

แม้จะไม่รู้ว่าทำไมเด็กสาวคนนี้จึงเรียกเธอว่าคุณหนูใหญ่ แต่เห็นได้ชัดว่าตนเองก็คือคุณหนูใหญ่ที่อีกฝ่ายเรียก ไม่ใช่เพราะเธอฉลาดหัวไวอะไร แต่เพราะในห้องนี้มีแค่พวกเธอสองคน เด็กสาวกำลังพูดกับตน แน่แน่นอนว่ากำลังเรียกตนอยู่

“คุณหนูใหญ่ เหตุใดจึงพูดเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ” เด็กสาวเอ่ยเสียงดัง พริบตาน้ำตาก็ไหลพร่างพรูลงมาดุจสายฝนด้วยความคับข้องใจ

เมิ่งซ่งหลินอึ้งงันไปชั่วขณะ นี่ไปหานักแสดงคนนี้จากที่ไหนกันล่ะนี่ น้ำตานี้สั่งน้ำป้อนบีบ ต่อม้ำตาท่างานดีขนาดนี้ ไม่เลวจริงๆ เป็นนักแสดงก็ต้องร้องให้ได้ ถ้าร้องให้ได้ก็ถือว่าสำเร็จไปแล้วว่าครึ่ง

แต่เมื่อเห็นว่าเด็กสาวคนนี้ดูเหมือนโกรธจนร้องไห้จริงๆ เธอจึงรีบเอ่ยปลอบ “อย่าโกรธเลยนะ ฉันตื่นขึ้นมาแล้วเห็นเธอตกใจเสียยกใหญ่ ถึงได้ถามแบบนี้”

เด็กสาวเอ่ยเสียงสะอื้น “ที่ปวดตกใจก็เพราะเมื่อครู่ท่านหมอบอกว่าคุณหนูหยุดหายใจไปแล้ว ให้อาบน้ำเตรียมจัดพิธีศพ ดังนั้นพอคุณหนูพูดขึ้นมา บ่าวก็เลยตกใจ ไม่ได้หวังจะให้คุณหนูตายแน่นอนเจ้าคะ บ่าวพูดความจริงทุกถ้อยทุกคำ หากบ่าวพูดแต่ครั้งประโยค ขอให้บ่าวถูกฟ้าผ่าตาย!”

คราวนี้กลายเป็นเมิ่งซ่งหลินที่ตกใจแทน “ทำไม...ทำไมต้องพูดเป็นจริงเป็นจังขนาดนั้น อย่างกับเป็นเรื่องจริงจังนั่นแหละ...”

แต่แล้วยิ่งมองเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง ในบ้านเก่าซอมซ่อมีเพียงพวกเธอสองคน ดูเหมือนกำลังถ่ายหนังเสียที่ไหนกัน ต่อให้ซ่อนกล้องแอบถ่ายก็ยังไม่แปลกอยู่ดี เธอเป็นสต๊าฟฟ์แมน ไหนเลยจะมีฉากที่เสียบสงบขนาดนี้ ยังต้องถ่ายให้เห็นหน้าตรงด้วย? ฉันเป็นแค่ตัวแสดงแทนเองนะ

เมิ่งซ่งหลินมองเด็กสาวที่กำลังโศกเศร้า ในสมองปรากฏภาพในละครและนิยายประเภททะลุมิติเวลา กลับชาติมาเกิดใหม่ที่กำลังเป็นที่นิยม แล้วก็อดเสียริมฝีปากที่แห้งผากไม่ได้ “ฉันจะถามว่า เออ...ที่มันที่ไหนกันแน่ แล้วเธอ

เป็นใคร”

เด็กสาวคุกเข่าลงกับพื้นอีกครั้ง สีหน้าตื่นตระหนก “คุณหนูใหญ่... อะ... ท่าน ท่านจำว่ามีได้แล้วหรือ บ่าวอาจื่ออย่างไรเจ้าคะ...”

เมิ่งซ่งหลินรู้สึกซาหนิงศีรษะวาบ สาวใช้ที่ชื่ออาจื่อคนนี้ดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่นกับเธอเลยสักนิด

เธอถามด้วยใจระทึก “นี่ที่ไหน” รีบบอกมาสิว่าที่นี่คือเมืองวัฒนธรรมที่ใช้ถ่ายทำภาพยนตร์นี่...

“แม้แต่อารามซีเหลียนฮวา คุณหนูก็จำไม่ได้แล้วหรือเจ้าคะ!” อาจื่อเอ่ยเสียงลั่นเครือ “เราอยู่ที่นี้มาสองปีแล้ว คุณหนูจำไม่ได้เลยหรือเจ้าคะ!”

เมิ่งซ่งหลินรู้สึกว่าหัวใจของตนกำลังเต้นรัว ลำคอแห้งผากไปชั่วขณะ “ฉันจะถามว่านี่คือแคว้นอะไร... เอ้อ ราซวงค์อะไร”

ดวงหน้าเล็กของอาจื่อปลิ้นซิดเผือด “ราซวงค์ต้าเซวียนอย่างไรเล่าเจ้าคะ!” กระทั่งราซวงค์ต้าเซวียน คุณหนูใหญ่ยังลืมไปแล้ว...

เมื่อได้ยินคำว่า “ราซวงค์ต้าเซวียน” เมิ่งซ่งหลินรู้สึกราวกับถูกสายฟ้าฟาดในพริบตา ถึงแม้จะนอนอยู่ แต่ก็รับรู้ได้ว่าตัวเองทรงตัวไม่อยู่เอาเสียเลย ดูไม่เหมือนเรื่องจริง ราวกับลอยคว้างอยู่กลางอากาศอย่างไรอย่างนั้น

อาจื่อปล่อยโฮเสียงดังออกมาทันที คลานเข้าไปหาเธอ “คุณหนูใหญ่ ท่านเป็นอะไรไป ท่านเป็นอะไรไปแล้วกันแน่”

ดวงตาทั้งสองของเมิ่งซ่งหลินจ้องมองหลังคารั่ว นึกอยากจะเป็นลมตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด เธอพูดอย่างหมดแรง “ถ้าฉันรู้จักดีสิ”

ยามราตรี แสงดาวพราวระยับ เมิ่งซ่งหลินนั่งอยู่บนศิลาใหญ่ นอกเรือนเล็กชอมช่อในลานด้านหลังของอารามซีเหลียนฮวา พลังแห่งหน้ามองท้องฟ้า

ผ่านมาสิบวันแล้ว หลังจากความรู้สึกหมดอาลัยตายอยากผ่านพ้นไป นางอาศัยความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมและลอบเฝ้าสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างในยุคสมัยนี้ จึงค่อยๆ ปรับตัวตามสถานการณ์ในปัจจุบันได้

ชาติก่อนนางเป็นสตันท์แมน โดยหลักมีหน้าที่แสดงฉากเสี่ยงอันตราย

แทนนักแสดงหญิง ในโรงเรียนศิลปะการต่อสู้ นางคือพี่ใหญ่ ปกติแล้วเวลาไม่ได้แสดงก็จะรับผิดชอบฝึกสอนนักเรียน ที่บ้านยังมีน้องชายอีกสองคน นางบอกได้ว่าตัวเองเป็นหัวใจของพวกเด็ก ๆ มักจะถูกมารดาบ่นว่านางช่างไม่มีความเป็นผู้หญิงเอาเสียเลย และมักจะถูกชมว่าเท่อยู่บ่อย ๆ ด้วยความที่มีสาว ๆ มาตามจีบมากกว่าหนุ่ม ๆ ทำให้แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีแฟนแม้จะอายุยี่สิบหกแล้วก็ตาม

นางแอบชอบก๊วยเหยาเจิงผู้กำกับหนังแอ็คชั่นมาห้าปีเต็มแล้ว เขายังเป็นผู้รับผิดชอบของโรงเรียนศิลปะการต่อสู้อีกด้วย เนื่องจากเขาเป็นคนตรงไปตรงมา และมีแฟนสุดสวยคนหนึ่ง นางจึงแค้นใจดีว่าชีวิตนี้ ตนคงไม่กล้าและไม่มีความสามารถพริกกับเขาได้อยู่แล้ว คิดไม่ถึงว่าจะต้องมาประสบชะตากรรมน่าอนาถ นางข้ามมิติเวลามาเช่นนี้ ย่อมไม่อาจสารภาพความในใจกับเขาได้อีกต่อไป

เมิ่งซ่งหลินข้ามมิติเวลามาอยู่ในร่างหญิงสาวคนหนึ่งชื่อว่าตู้ฝูซี เป็นชาวนครซังจิงของอาณาจักรต้าเซวียน ธิดาคนโตในภรรยาเอกของอัศวินเสนาบดีฝ่ายซ้ายตู้จื่อเจิน ปีนี้อายุสิบเจ็ดปี ผ่านช่วงวัยที่ควรออกเรือนมานานแล้ว แต่ใครต่อใครเข้าใจว่านางมาปฏิบัติธรรมสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลแต่มารดาบังเกิดเกล้าผู้ล่วงลับ จึงถูกทิ้งไว้ที่อารามซีเหลียนฮวาซึ่งห่างไกลจากนครซังจิงสุดกู่นี้มาได้สองปีแล้ว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะนางเป็นที่เกลียดชังของมารดาเลี้ยง

แม้ว่านางจะเป็นธิดาคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก ทว่าผู้ชื่อ*มารดาแท้ ๆ ของนางป่วยหนัก ลินลมไปตั้งแต่นางอายุห้าขวบ ส่วนหานชื่อมารดาเลี้ยงคือหญิงที่แต่งเข้ามาใหม่ เห็นนางซัดหูซัดตา เกลียดชังจนนึกอยากกำจัดนางออกไปโดยเร็ว

หลังจากได้รับถ่ายทอดความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมมาแล้ว เมิ่งซ่งหลินจึงรู้ว่าตู้ฝูซีเป็นซินเดอเรลลาคาโบราณ ส่วนบิดาบังเกิดเกล้าก็เอาแต่ฝึกไฝกับหน้าที่การงาน ยามปกติยุ่งอยู่กับงานในราชสำนัก เรื่องภายในจวนยกให้หานชื่อ

*ธรรมเนียมการเรียกขานหญิงที่ออกเรือนแล้วสมัยโบราณ โดยจะเติมคำว่า "ชื่อ" (แปลว่า สกุล) ตามหลังสกุลเดิมของฝ่ายหญิง และบางครั้งอาจเติมสกุลของฝ่ายชายไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนขึ้น

คอยดูแล ขอเพียงไม่ต้องวุ่นวายมาถึงเขาก็พอแล้ว และเพราะหาคือหมักทำดีกับนางเวลาลอยอยู่ต่อหน้าบิดาเสมอ ดังนั้นบิดาของนางจึงไม่เคยรู้ว่าแท้แล้วนางต้องใช้ชีวิตผ่านไปเช่นไรบ้าง... *ไม่สิ ต่อให้รู้ เขาก็คงไม่ถามอะไรอยู่ดี* ความทรงจำบอกนางว่า เจ้าของร่างเดิมมีนิสัยสงบปากสงบคำไม่รู้จักประจบเอาใจ บิดานางมีภรรยาและอนุภรรยา บุตรชายบุตรสาวยังมีอีกเป็นโขยง ย่อมไม่เก็บเรื่องนางมาใส่ใจอยู่แล้ว

ส่วนสาเหตุที่เจ้าของร่างเดิมฆ่าตัวตายนั้น อาจ็อบบอกว่า เป็นเพราะหาคือวางแผนจะทิ้งนางไว้ที่อารามซีเหลียนฮวา ให้ถือศีลกินมังสวิรัติสวดมนต์ไปตลอดชีวิต ไม่รับนางกลับมาอีก ซ้ำบิดาของเจ้าของร่างเดิมยังเห็นชอบกับข้อเสนอของหาคืออีกต่างหาก เมื่อคิดถึงว่าตนต้องใช้ชีวิตได้แสงตะเกียงวับแวมกับพระพุทธรูปเก่าแก่^๓แล้ว ด้วยอารมณ์ชั่ววูบจึงคิดไม่ตก ทั้งเสียใจทั้งท้อแท้ผสมปนเป จนทำเรื่องโง่เขลาชวนคอฆ่าตัวตาย

หลังจากรู้สาเหตุที่ทำให้เจ้าของร่างเดิมปลิดชีวิตตนเองแล้ว เมิ่งซ่งหลินก็อดรู้สึกท้อถอยใจไม่ได้ ยุคโบราณที่ตนอยู่ตอนนี้ช่างต่างจากชาติก่อนที่นางอายุยี่สิบหกอย่างสิ้นเชิง แต่การฆ่าตัวตายเพียงเพราะต้องถูกส่งให้ไปอยู่อารามซีตลอดชีวิตนี้ นางไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แม้จะบอกว่าหาคือทั้งเจ้าของร่างเดิมไว้ที่นี้จริง แต่เจ้าของร่างเดิมก็มีได้ถูกมัดแขนมัดขาแต่อย่างใด นางสามารถหนีออกจากอารามซีไปใช้ชีวิตของตนเองได้อยู่แล้ว

หวนคิดถึงตัวนางเองในชาติก่อน ตนในวัยสิบเจ็ดปีแม้จะยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่ด้วยความที่ธุรกิจของบิดาล้มละลายแทบสิ้นเนื้อประดาตัว นางไม่เพียงต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยเพื่อส่งเสียตัวเอง ยังต้องดูแลมารดา กับน้องชายอีก ความคิดความอ่านจึงเปลี่ยนจากโลกสวยดูจืดจางไม่ในเรื่องนระจก เป็นเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งดูด้นหนา *เจ้าของร่างเดิมคนนี้ทำให้จิตใจถึงได้อ่อนแออย่างนี้...*

เฮ้อ! ลืมไปว่านี่มันยุคโบราณนี่นะ เป็นยุคที่ชายเป็นนาย หญิงเป็นทาส

^๓ เป็นการอุปมาถึงการใช้ชีวิตโดดเดี่ยวเสียบเหงของนักบวช

สตรีถูกควบคุมด้วยหลักสามเชื้อฟิงสี่จรรยา^๓ อยู่ภายใต้การกดขี่ของศีลธรรม-จรรยาและอคติในสังคม ทั้งก็ริยาวจาไม่มีสิ่งใดรอดพ้นกฎระเบียบอันเข้มงวด การแต่งกายประทีนโฉม ทุกอากัปกิริยาล้วนต้องกระทำตามแบบแผนจารีต แม้แต่จะงยหน้าเผยโฉมให้เห็นก็ยังถูกวิพากษ์วิจารณ์ เช่นนี้แล้ว เจ้าของร่างเดิม จะออกไปใช้ชีวิตภายนอกโดยอาศัยลำแข้งตนเองได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้เลย

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเจ้าของร่างเดิมรู้ว่าคงหลีกเลี่ยงชีวิตที่ต้องเคาะปลาไม้^๔ สวดมนต์ไหว้พระไปจนตายไม่พิน และรู้สึกที่โลกนี้ไม่มีใครสนใจไยดีนางอีกแล้ว นางจึงได้ลึนคิดทำเรื่องโง่ ๆ ลงไป ส่วนวิญญูณของเมิ่งซ่งหลินซึ่งพลัดตกจาก หน้าผาและอันที่จริงควรจะตายไปแล้วนั้น ก็ข้ามมิติเวลามาสวมร่างของสตรีผู้นี้พอดี

ไม่รู้ว่าคุณในครอบครัวนางในชาติก่อนจะเป็นอย่างไรบ้าง มารดากับน้องชาย คงทำใจยอมรับการตายอย่างบุบปับของนางไม่ได้แน่ นางเป็นเสาหลักของบ้าน เป็นหัวหน้าครอบครัวตั้งแต่วัยรุ่น ส่วนน้องชายทั้งสองคนไม่ว่าอย่างไรจะเลิกเรียน เพราะนางไม่ได้เด็ดขาด เพราะตัวนางเองก็เรียนมหาวิทยาลัยไม่จบ น้องชาย จึงเป็นความหวังของนาง และเป็นความหวังของมารดาด้วย พวกเขาจะต้องเรียน จบมหาวิทยาลัยให้ได้!

ถึงแม้ว่าเมิ่งซ่งหลินจะตายไปแล้ว แต่เงินชดเชยประกันชีวิตที่จะได้จากการเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุของนางก็น่าจะหลายล้าน? หากคนในครอบครัวนาง ได้รับเงินส่วนนี้ นางก็วางใจแล้ว กลัวก็แต่ตัวนางในชาติก่อนยังไม่ตาย แล้ว วิญญูณตู้ผู้ชีไปสวมร่างนางแทน อย่างนั้นเงินก้อนนี้ก็จะได้ ทั้งตู้ผู้ชีเอง ก็ทำงานแทนนางไม่ได้ด้วย *เวรกรรมจริง ๆ...*

“คุณหนูใหญ่ ดึกปานนี้แล้ว ไยจึงยังไม่เข้าเรือนอีก มานั่งทำอะไรอยู่ ตกริ่งนี้เจ้าคะ...” อาจ้อออกมาตามนางข้างนอกเรือน

เมิ่งซ่งหลินหรือก็คือตู้ผู้ชีมองอาจ้อ แล้วก็รู้สึกหมดยาวแรงเหมือนเช่น

^๓ หนึ่งในหลักมาตรฐานทางจริยธรรมของสตรีจีนโบราณยุคศักดินา โดยสามเชื้อฟิงประกอบด้วย เชื้อฟิงบิดา เชื้อฟิงสามี และเชื้อฟิงบุตรชาย ส่วนสี่จรรยาประกอบด้วย ประพฤติงาม วาจางาม หน้าตา กิริยางาม และงานฝีมืองาม

^๔ “ปู่อี” เครื่องมือสำหรับเคาะให้จังหวะเวลาสวดมนต์ของภิกษุในพุทธศาสนาเถรวาท

ที่แล้วมา ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

ยายเด็กน้อยเอ๊ย นี่เพิ่งจะกินไม่กี่ยามถึงมาบอกว่าดิ๊กแล้ว พวกนางนายบ่าว เพิ่งจะกินมือเย็นไปไม่นาน หากเทียบกับเวลาในชาติก่อน ก็แค่ห้าหกโมงเย็นเท่านั้น

“ในเรือนอุตุ ข้าเลยมาตากลมเย็นๆ ตรงนี้ลึกหน่อย เจ้าก็มานั่งสิ” ว่าพลางเขยิบไปข้างๆ ตบโชดหินใหญ่ข้างตัวดั่งเบาะๆ นัยว่าให้อาจื่อมานั่งด้วย อาจื่อรีบถอยหลังก้าวหนึ่งด้วยความตื่นตระหนก “บ่าวเย็นดีแล้วเจ้าคะ” นางจะกล้ำตีตนนั่งเสมอเจ้านายได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคุณหนูใหญ่เพียงขยับไปข้างๆ ทั้งยังตบพื้นกว้างบนโชดหินใหญ่อย่างไม่ถือสาอีกด้วย นางมองดูด้วยความงงงัน

นับแต่คุณหนูใหญ่ฟื้นขึ้นมาหลังจากผูกคอตายก็ดูเหมือนมีบางอย่างไม่เหมือนเมื่อก่อน ส่วนจะเป็นตรงไหนที่ไม่ถูกต้องนั้น นางเองก็บอกไม่ถูกเช่นกัน เพียงรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่เปลี่ยนไปเป็นคนละคน ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเป็นคนเดียวกันว่ากันตามจริงแล้ว คุณหนูใหญ่เปลี่ยนเป็นคนสติโลมชีวิตชีวขึ้น

แต่ก่อนคุณหนูใหญ่เป็นคนดีอันหนึ่งหนึ่งในศักดิ์ศรี ไม่ว่าเห็นใครก็ล้วนตีสีหน้าเย็นชา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องประจบเอาใจนายหญิงใหญ่ เวลาเจอนายท่านก็เอาแต่นิ่งกว่าจะเอื้อนเอ่ยสักคำ ต่อให้โกรธซึ่งเพียงใดก็ไม่เคยแสดงออกทางสีหน้า มักจะกลับเรือนไปนั่งอยู่ที่โต๊ะ บีบถ้วยชาตัวลั่นหืม ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความเคียดแค้นชิงชัง นางเห็นแล้วยังขยาด

ตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว คุณหนูใหญ่กลับมาจากประตูผีครั้งนี้ คงจะถ่องแท้ในชะตากรรมของตนเอง ไม่กัดฟันเคียดแค้น และคงไม่เอาชีวิตไปทิ้งอีกแล้ว กระมัง...

“เย็นดีมากก็จริง แต่นั่งดิ๊กว่าเย็น ยืนดิ๊กว่าเดิน” ครั้นเห็นว่าโน้มหน้าอาจื่อที่มีความคิดฝังหัวว่านายบ่าวแตกต่างกันไม่สำเร็จ ผู้ชู้ก็ไม่พูดอะไร นางพูดลุกขึ้น ฉีกยิ้มให้อาจื่อแล้วพูดว่า “ไป เราออกไปเดินเล่นข้างนอกกันเถิด!”

“อะ...อะไรนะเจ้าคะ” อาจื่อสะดุ้งโหยง สีหน้าไม่อยากจะ

ผู้ชู้แปลกใจ “ทำไมรี มีผู้ใดตั้งกฎไม่ให้ข้าออกนอกอารามนี้หรือไร”

อาจ้ออั้งไป “ปะ...เปล่า...เจ้าคะ”

ตู้ผู้ซียิ้มทันใด “เซานั้นเหตุใดเจ้าถึงได้ทำอย่างกับเห็นผีอย่างนั้นเล่า”

อันที่จริงนางรู้สึกว่าจะน่าขนยึ่งนั้ก อาจ้ออั้งก็ทำหน้าที่ตักตวงสิ่งพริ้งเพริดกับ การกระทำและคำพูดของนาง สีหน้าราวกับถูกผีหลอก อาจเพราะนิสัยของนาง กับเจ้าของร่างเดิมต่างกันราวฟ้ากับเหว

“คือว่า...” อาจ้ออั้งอั้ง “เพราะว่า...แต่ไหนแต่ไร คุณหนูใหญ่ไม่เคยก้าว ออกจากที่นี้เลย อย่ว่าแต่ออกไปข้างนอก แม้แต่โถงด้านหน้า คุณหนูก็ยังไม่ยอม ไปด้วยซ้ำ บอกว่าเกลียดที่ต้องเห็นท่าทางคร่ำเคร่งของแม่ชีพวกนั้น...”

ตู้ผู้ซีเข้าใจทันที

นึกอยากจจะรู้จักนิสัยใจคอของเจ้าของร่างเดิมนัก นอกจากหลบมานั่ง เสียดเสียดใจสงสารตัวเองแล้ว น่ากลัวคงไม่ทำอะไรเลยกระมัง เรื่องเดียวที่ทำคือ ผูกบ่วงเชือกคล้องคอตาย ทั้งยังนึกไม่ถึงว่านางจะทำสำเร็จเสียด้วย

“คนเราย่อมเปลี่ยนแปลงกันได้” นางหัวเราะราวกับมิได้จิตใจอะไร เอ่ย เลียงไป “ตอนนี้ข้าอยากออกไปเดินข้างนอกสักหน่อย ไม่บังคับเจ้าแล้ว ถ้าเจ้า ไม่อยากไปก็พักผ่อนอยู่ในเรือนแล้วกัน”

อาจ้ออั้งรีบุดตามไปทันที “คุณหนูใหญ่พูดอะไรเช่นนั้น บ่าวต้องไปกับท่าน แน่หนอนอยู่แล้ว”

ตู้ผู้ซียิ้ม “กลัวข้าทำเรื่องโง่ๆอีกสิท่า”

จะว่าไป อาจ้ออั้งน่าสงสารเหมือนกัน ตอนที่ยังอยู่ในเจวมนั้น นางเป็นสาวใช้ ใหญ่คนสนิทของนาง เบื้องล่างยังมีสาวใช้เล็กๆที่พอเรียกใช้งานได้ แต่กลับต้อง มาตราครุฑรำล่ำบากลำบนกับผู้เป็นนาย ทั้งยังมาปรนนิบัติด้วยความเต็มใจอีกด้วย ถือว่าเป็นคนซื่อสัตย์ไว้ใจได้คนหนึ่ง

“ฟูเหรินอยากจะทำจัดหนามขอกอกเช่นท่านใจแทบขาด หากคุณหนูใหญ่ ทำอะไรโง่ๆอีก เช่นนั้นก็เท่ากับท่านทำร้ายตนเองโดยที่ฟูเหรินมิได้เดือดร้อนอะไร เลย” พูดจบ อาจ้ออั้งก็ตรึมฝีปากแน่น นึกหน้าด้วยความไม่ยินยอม

ครั้นเห็นอาจ้ออั้งทำท่าเหมือนจะร้องไห้ฟูเหรินอมร่อ ตู้ผู้ซีจึงยิ้ม ยื่นมือไปหยิก แก้มอาจ้ออั้งอย่างซุกซน “เจ้าวางใจเถิด ข้าไม่ทำเรื่องโง่ๆอีกแล้ว การมีชีวิตอยู่ช่าง

แสนวิเศษ มีแต่คนโง่เท่านั้นถึงจะรันทาที่ตาย”

นายบ่าวสองคนช่างเหมือนกันจริง ๆ! ไม่รู้ว่าเป็นอาจื้อที่นิสัยเหมือนผู้เป็นนายพอดี หรือเป็นเพราะคนใกล้หมึกดำจึงติดสีดำ^๕ ดูไปแล้วก็ช่างน่ารักเสียจริง

ชาติก่อน หลังจากบริษัทของบิดานางล้มละลาย บรรดาพนักงานรุ่นบุกเบิกที่ได้ชื่อว่าซื่อสัตย์และจงรักภักดีแต่ละคนต่างหลบหนีหน้าหน้าทำเหมือนไม่รู้จำกัน ไม่มีใครยื่นมือช่วยเหลือพวกนางสักคน หากตอนนั้นมีใครสักคนที่จงรักภักดีปกป้องเจ้านายเหมือนอย่างอาจื้อแล้วละก็ นางกับมารดาคงมีชีวิตที่ดีกว่านี้มาก

“ท่านบอกว่า...การมีชีวิตอยู่ข้างแสนวิเศษหรือเจ้าคะ” อาจื้ออึ้งอยู่บ้าง

การมีชีวิตอยู่ข้างแสนวิเศษ...ปรณนิบัติรับใช้ข้างกายคุณหนูใหญ่มาตั้งแต่เด็ก นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคำนี้ออกจากปากคุณหนูใหญ่ผู้มีนิสัยอมทุกข์ จู๋ ๆ นางก็รู้สึกตื่นตันจนน้ำตาแทบไหล ริมฝีปากคล้ำยิมเจิดจ้า

“ข้าแค่พูดไปตามปากก็ทำให้เจ้าดีใจถึงเพียงนี้เชียว?” ผู้ผู้ขี้มพลางดึงมืออาจื้อ “ไป วันนี้เราไปเดินเล่นกันดีกว่า!”

...

สองฟากถนนเต็มไปด้วยร้านรวงเรียงราย แผงขายของกินเล่นตั้งเรียงชิดติดกัน เสียงตะโกนขายของดังไม่ขาดสาย ภาพบรรยากาศแจ่มแจ้งคึกคักพาให้เพลิดเพลินจนลืมกลับ

ผู้ผู้ขี้มลุกจนระงับสีหน้าไว้ไม่อยู่ ชาติก่อนนางเป็นพวกชอบความครึกครื้น กลัวการอยู่คนเดียวอยู่แล้ว ตั้งแต่ข้ามมิติเวลามาได้สัปดาห์กว่าน ก็อุตุอยู่แต่ในอารามซี ยามนี้จึงเหมือนนกน้อยบินออกจากกรง นางสุดหายใจลึกครั้งแล้วครั้งเล่า เสพสุขกับบรรยากาศของอิสรภาพ

“คุณหนูใหญ่ เราควรกลับได้แล้วกรรมงเจ้าคะ” อาจื้อถามทุก ๆ หนึ่งเค่อ^๖ เห็นได้ชัดว่านางกระวนกระวายอย่างยิ่ง

^๕มาจากสำนวน “ใกล้ชาติติดแดง ใกล้หมึกติดดำ” หมายถึง อยู่กับคนเช่นไร ก็เป็นเหมือนคนเช่นนั้น

^๖๑ เค่อ เท่ากับ ๑๕ นาที

เทพธิดาจันทราลอยสูงเหนือศีรษะแล้ว แต่คุณหนูใหญ่ของนางยังเถลไถล ไม่เลิก เส้นทางกลับอารามไม่เพียงทั้งเจ็บทั้งเปลี่ยว ตลอดทางยังไม่มีคนสัญจร อีกด้วย พวกนางเป็นหญิงสาวอ่อนแอ หากเจอคนเลวเข้าจะทำเช่นไร

“อาจื่อ เรามีเงินหรือไม่” ผู้ผู้ซึ่งไม่สนใจคำถามของนาง ย้อนถามกลับ เวลาเช่นนี้สำหรับอาจื่อถือว่าดีแล้ว แต่สำหรับนาง ความครึกครื้นเพิ่งจะเริ่มต้น เท่านั้น ในเมื่อมาแล้วก็ต้องเดินเที่ยวให้หน้าใจ ไม่เช่นนั้นย่อมไม่คุ้มกับที่อุตส่าห์ ถ่อออกมาตั้งไกล หากยังเดินไม่คุ้มก็ยกกลับไม่ได้

“มีแค่เศษเหรียญเงินอยู่ไม่เท่าไรเจ้าคะ” อาจื่อตอบอย่างจนใจ เห็นที คุณหนูใหญ่คงไม่กลับไปในช่วงเวลานี้แน่ แค่อุตตวิบวับของนางก็รู้แล้ว ที่ ผ่านมานางไม่เคยเห็นท่าที่ตื่นเต้นดีอกดีใจเช่นนี้ของคุณหนูใหญ่มาก่อนเลย

“แล้วเศษเงินมีอยู่เท่าไร” แวดวงนดาอยู่บนหน้าตู่ผู้ซึ่ง นั้นมันเงินเท่าไร กันนะ “พอกินข้าวมื้อหนึ่งได้หรือไม่”

“พอเจ้าคะ”

มีใช่แค่สีหน้าท่าที่เท่านั้น แม้แต่ความอยากอาหารของคุณหนูใหญ่ก็เปลี่ยน เป็นดีขึ้นมาก มิได้เลือกกินเหมือนเช่นที่แล้วมา ซ้ำยังกินได้มากขึ้น...อืม กิน เยอะขึ้นจริง ๆ

ใบหน้าตู่ผู้ซึ่งระบวยิ้มทันใด “เช่นนั้นก็ดี เราซื้อขนมไปลองชิมดูสักหลาย ๆ อย่างกัน”

นางไม่สนใจพวกสิ่งของที่ขายในตลาดยุคนี้ ในสายตานางล้วนแล้วแต่เป็น แค่ของวางประดับเท่านั้น นางสนใจเพียงของกิน เพราะอาหารในอารามซีแม่จะ กินอืม แต่กับข้าวมังสวิรัตไม่ว่าจะกินอย่างไรก็ยังรู้สึกไม่เต็มท้องอยู่ดี

“เราจะยังไม่กลับจริงๆ หรือเจ้าคะ นี่ก็ออกมานานมากแล้วนะเจ้าคะ...”

“เจ้าตุลี นั่นอะไร” จู่ๆตู่ผู้ซึ่งชี้นิ้วผ่านหน้าอาจื่อไป หยุดค้างกลางอากาศ อาจื่อถูกเบี่ยงเบนความสนใจ หันมองตามไปอย่างที่คิดไว้ นางกะพริบตา ปริบๆอย่างงงวย “อะไรหรือเจ้าคะ”

ตู่ผู้ซึ่งชี้นิ้วลง देखก็มองไปบ้าง จึงเห็นว่านิ้วมือเรียวยาวผุดผ่องของตนชี้ไป ที่จมูกชายฉกรรจ์ร่างกำยำคนหนึ่งเข้าพอดี ชายผู้นั้นสูงกว่านางสองช่วงศีรษะ คิ้ว

ตกหน้าขมวดมุ่น สีหน้าฉายแววดุดันเอาเรื่อง แลดูไม่ควรข้องแวะด้วยอย่างที่สุด
 “ก็คะ...คนงใจเล! ยายเด็กโง่ เจ้าดูไม่ออกหรือไร” นางหัวเราะเหะๆ
 พลังหมือกลับซ้ำๆ จากนั้นก็จุดมืออาจ้อโกยอ้าวออกมาอย่างรวดเร็ว

“คุณหนูใหญ่ คุณหนูใหญ่เจ้าคะ...หยุดก่อน...บ่าววิ่งไม่ไหวแล้วเจ้าคะ...”
 อาจ้อรู้สึกเหมือนตัวเองจะขาดใจตายเสียให้ได้ หากมิใช่เพราะคุณหนูใหญ่
 ลากนางวิ่งมาด้วย นางก็คงหอบฮักล้มลงไประหว่างทางนานแล้ว *ไม่รู้คุณหนูไป
 เอาเรี่ยวแรงมากมายขนาดนี้มาจากไหนกัน...*

“ได้...งั้นก็หยุด เราไม่วิ่งแล้ว” ผู้พี่หยุดวิ่ง สองมือเท้าสะเอว เอ่ยพลัง
 หอบหายใจ “ฮี้...จมูกคนอื่นผิดกฎหมายหรือ เราก็ไม่ได้...ทำอะไรผิด เหตุใด
 ต้องวิ่งหนีด้วย”

ณ ชั้นสองของหอผู้พลิน ที่นั่งริมหน้าต่างฝั่งถนนมีบุรุษสามคนนั่งอยู่ ต่าง
 มองเห็นเหตุการณ์บนถนนอย่างชัดเจน

“นายท่าน เด็กสาวสองคนนั้นน่าสนใจจริงๆ” เยี้ยเพยกกล่าวยิ้มๆ

อาจเพราะไม่คุ้นเคยกับตลาดแห่งนี้ เมื่อครู่พวกนางเพิ่งหลบไปจากที่นี้
 อ้อมไปอ้อมมาอยู่รอบหนึ่ง นี้ก็ไม่ถึงว่าจะวนกลับมาที่เดิมอีก ช่างน่าขันอะไรเช่นนั้น
 โชคดีที่ชายฉกรรจ์คนเมื่อครู่จากไปแล้ว มิเช่นนั้นพวกนางสองคนคงไม่แคล้วต้อง
 วิ่งหนีอีกรอบ

“ช่างโง่งนั้” เว่ยหู่จิ้งสวมหน้ากากปิดบังใบหน้างามสง่าดุจหยกไว้กึ่งหนึ่ง
 คิ้วคมของเขาเลิกขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาดำดุจหมึกหยุดอยู่ที่ร่างของเด็กสาว
 แก่นกะโหลกซูดม่วงผู้นั้น แม้รูปร่างจะผอมบางดุจต้นหลิว กระนั้นนัยน์ตาทั้งคู่
 กลับเปล่งประกายมีชีวิตชีวา

“เห็นตัวเล็กๆเช่นนี้ ก็วิ่งเร็วได้เหมือนกันนี่” เมิ่งปูฉวนเอ่ยอย่างนึกสนุก
 เขาบังเอิญสังเกตเห็นลักยิ้มของนางเข้าพอดี ในใจปลันหัวน้ไหวโดยไม่รู้ตัว
 หน้าตาของนางช่างละม้ายคล้ายผิงเยียนอยู่หลายส่วน...

“ข้ากลับคล้ายว่านางเหมือนคนคนหนึ่งยิ่งนัก...” เยี้ยเพยเอ่ย

หัวใจของเมิ่งปูฉวนกระตุกวบทันใด บีบจอกสุราในมือแน่นโดยไม่รู้ตัว

“เหมือนบุตรสาวจวนฉวนครเสนาบดีฝ่ายซ้ายมาก” เยี้ยเพิงกล่าวต่อ “ครั้งหนึ่ง

ข้าอาภักษาพุทฺเหรินไปไหว้พระที่วัดไท่กั๋ว ตอนที่กำลังกินอาหารมังสวิรัตที่วัด บังเอิญเจอพวกผู้หญิงจวนอัครเสนาบดีฝายซ้ายเข้า พุทฺเหรินท่านอัครเสนาบดี พาบุตรีสามคนมาไหว้พระ ในนั้นมีคุณหนูนางหนึ่งหน้าตาคล้ายคลึงกับเด็กสาว ท่าทางเก๋มระหรักที่อยู่ข้างล่างนั้น แต่กิริยาทั้งการพูดจาต่างกันอย่างนัก คุณหนูผู้นั้นนิสัยแข็งกร้าว แต่เธอร่อยรูปหนึ่งไม่ทันระวังทำน้ำแกงหกใส่ตรงหน้านาง นางก็โกรธจนตัวลั่น บอกว่าเธอร่อยดูแคลนนาง”

“พุทฺเหรินยังรู้จักไปไหว้พระที่วัดไท่กั๋วด้วยรี! นับว่ามีศรัทธาจริงแท้ การกระทำของพุทฺเหริน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ย่อมรู้เห็นอยู่ในสายตาทั้งหมดแน่” เมิ่งปู้ฉินนินยืมด้วยอารมณ์คลุ้มเคลือ ตี๋มสุราในจอกจนหมด

พวกเขาคือสามแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพตระกูลเว่ย เกิดพร้อมกันตายพร้อมกัน เว่ยหฺรูจิ้งเป็นบุตรชายคนที่สี่ที่เกิดจากภรรยาเอกแห่งจวนตั้งกั๋วกง“ เมิ่งปู้ฉินคือบุตรชายของเมิ่งเหรินที่ได้รับความไว้วางใจจากตั้งกั๋วกง อายุเท่าเว่ยหฺรูจิ้ง ส่วนเยี่ยเฟยอ่อนกว่าพวกเขาหนึ่งปี เว่ยเยว่เป็นทหารเดนตายแห่งจวนตั้งกั๋วกง ต่อมาติดตามเว่ยหฺรูจิ้ง ทั้งสามรักใคร่กลมเกลียวดูจพี่น้อง

เว่ยหฺรูจิ้งคุยเรื่อยเปื่อยตามพวกเขา มิได้ตอบคำ คายเปลือกเมลิ็ดแดงออกมา จิบสุราฤทธิ์ร้อนอย่างเอ้อระเหย ดวงตาหริ่งเล็กล้นน้อย มองไปยังเด็กขอทานเนื้อตัวมอมแมมคนหนึ่งที่ได้เดินมาหยุดอยู่หน้าแผงขายไก่อ่างตรงหัวมุมถนนอย่างขลาดกลัว กลืนน้ำลายเอือกพลางมองไก่อ่างมันวาวบนแผง

“เจ้าเด็กขอทานมองอะไรน้กหนา ไปให้พ้น! อย่ามาเกะกะหน้าร้านข้า!” คนขายไบกมือไล่อย่างเด็ดฉฉันท์ ครันเห็นว่ามีคนเดินใกล้เข้ามา สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มทันที ร้องถามชายร่างอ้วนที่ได้เดินเข้ามาหาอย่างกระตือรือร้นว่า “ท่านมาแล้วหรือขอรับ นายท่านหลิว! วันนี้ต้องการทำไรดีขอรับ เพิ่งย่างเสร็จจ้อรอนๆ เลย”

เด็กขอทานอยากกินจนน้ำลายจะไหลอยู่แล้ว ไม่เพียงไม่ออกไป กลับก้าว

“กั๋ว” คือ ๑ ใน ๖ บรรดาคำกั๋วสำคัญของจีน เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ คือ ทวัง กง ไทว บั้ว จื่อ ทานาน

ไปข้างหน้าก้าวหนึ่งอย่างใจลอย ดวงตาจับจ้องไปที่ไถ่อย่างบนแผงขายที่ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนใจ

“ไอ้เด็กบ้านี่! บอกให้ไสหัวไปไม่ได้ยินหรือไง” สายตาคอนชาวยที่มองไปยังเด็กขอทานผายแววรังเกียจยิ่งกว่าเดิม เขาตะคอกใส่อย่างดุตัน

มีเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งวิ่งมาพร้อมเสียงหัวเราะสนุกสนาน ชนกับขอทานน้อยเข้า ทำให้หมวกขาดวินมอซอที่สวมอยู่บนศีรษะเขาร่วงลงมา เผยให้เห็นเรือนผมยาวสลวยดูจมน้ำตาในพริบตา ดวงตาของชายอ้วนที่ถูกเรียกว่านายท่านหลิวผู้นั้น ทอประกายวาววับขึ้นมาทันใด

“เป็นเด็กผู้หญิงนี่!” นายท่านหลิวมองขอทานน้อยไม่ละสายตา แม้นี่อ้าว จะสกปรกมอมแมม ทว่ามีอาจซ่อนเร้นผิวกายขาวผ่องเนียนละเอียดไว้ได้ เขามองจนรู้สึกคันยุบยิบในใจยากจะข่มกลั้น

เขาพยักพยิตให้คนขายเอาน่องไถ่อย่างน่องหนึ่งมาให้ จากนั้นยิ้มเจ้าเล่ห์พลางยื่นน่องไถ่อย่างที่ห่อด้วยใบบัวมาตรงหน้าขอทานน้อย

“ว่าอย่างไร อยากกินหรือไม่”

“อยาก” ขอทานน้อยพยักหน้าอย่างแรง นางกลืนน้ำลายลงไปหลายอึก ท้องที่หิวมาหลายวันส่งเสียงร้องโครกครากอย่างไม่เกรงใจ

“เจ้าตามข้ากลับบ้าน ปรนนิบัติข้าดี ๆ แล้วน่องไถ่นี้ก็จะเป็นของเจ้า” นายท่านหลิวแสยะยิ้ม ยื่นมือข้างหนึ่งออกไปบีบดวงหน้าเรียกรูปไข่ของขอทานน้อย ดวงตาจ้องเขม็ง “มิใช่แค่น่องไถ่เท่านั้น หากเจ้าทำให้ข้าพอใจคลายได้ ย่อมมีของกินมากมายรอเจ้าอยู่”

ขอทานน้อยอายุราวสิบสองสิบสามปีเท่านั้น นางมิได้เขลา ย่อมฟังออกกว่าอีกฝ่ายมีเจตนาแอบแฝง สีหน้านางเปลี่ยนไปทันที ก่อนจะค่อย ๆ ถอยหลัง “ไม่เอาแล้ว ข้าไม่กินน่องไถ่แล้ว...”

“จะไปไหน” นายท่านหลิวลากนางกลับมา เบ็ดล่อยมาเข้าปากเองซัด ๆ แล้วจะปล่อยให้บินหนีไปได้อย่างไร

“ปล่อยข้า! ข้าบอกแล้วว่าจะไม่กินน่องไถ่แล้ว!” ขอทานน้อยตะโกนด้วยความขุ่นเคือง

นายท่านหลิวจุดกระซางลากธนูางไม่ยอมปล่อย เขาพูดอย่างกักขฬะ “ไม่กินหนองไถ่อย่างก็ต้งไปกับข้า ข้าถูกใจเจ้านับว่าเจ้าโชคดีแล้ว อย่าให้ข้าต้งใช้กำลังบังคับ!”

นายท่านหลิวเป็นน้องภรรยาของนายอำเภอ มักอ้างชื่อนายอำเภอใช้อำนาจในทางมิชอบ แนนอนว่าไม่มีใครกล้าสอดมือเข้าไปยุ่งเรื่องนี้ โดยเฉพาะออกหน้าช่วยขอทานคนหนึ่งด้วยแล้ว ยิ่งไม่มีใครทำเพราะได้ไม่คุ้มเสีย

“ก็แค้นธพาลคนหนึ่ง ดูซิว่าข้าจะจัดการมันอย่างไร!” เยี้ยเพยทำท่าจะผุดลุกขึ้นยืน

“นั่งลงเถอะ” เว่ยหรุจึ่งเอ่ยเบาๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “มีคนมาออกหน้าช่วยนางแล้วมิใช่หรือ”

เยี้ยเพยมองลงไปข้างล่าง ดวงตาเบิกกว้างทันใด “นางรี”

ผู้ที่มองเห็นความไม่เป็นธรรมนั้นก็คือตู้ผู้ชี ซาดิก่อนนางเป็นพวกทนเห็นคนเลวข่มเหงคนอ่อนแอไม่ได้ แนนอนว่ายามนี้ยอมไม่อาจเมินเฉยต่อพฤติกรรมใช้กำลังบังคับข่มเหงสตรีเช่นนี้

“ปล่อยนาง!”

นางกระโดดตะข้อมือของนายท่านหลิวพอดิบพอดี อีกฝ่ายจึงจำต้งปล่อยมือด้วยความเจ็บปวด

คนที่เป็นสตันท์แมนได้ยอมต้งมีความสามารถ วิชามัดมวยทั้งเตะทั้งต้อย นางล้วนฝึกฝนจนคล่องแคล่วชำนาญ มิใช่แค่ทำสวย แต่ใช้การจริงไม่ได้ แม้จะไม่ถึงกับเตะคนตาย แต่ก็มีโอกาสทำให้กระตุกแตกเป็นเสี่ยงได้

“จะ...เจ้าๆๆ...เจ้ามาจากไหน รู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร ถึงได้กล้ามาทำลายเรื่องดีของข้า!” ใบหน้าของคนแซ่หลิวแดงกำ ถูกสตรีผู้หนึ่งเตะจนตัวปลิวไปกองกับพื้น ใบหน้าถมึงทึง หยัดกายลุกขึ้นมาด้วยความเดือดดาล

“ข้ามาจากไหน บอกไปเจ้าก็ไม่เข้าใจอยู่ดี ดังนั้นก็ไม่จำเป็นต้องพูด ส่วนเจ้าเป็นใคร ถ้าได้ฟังแล้วคงเป็นมลพิษต่อหูข้า ข้าเองก็ไม่อยากฟังเช่นกัน” ตู้ผู้ชีสองมือเท้าสะเอว “อย่างสุดท้ายที่เจ้าต้งเข้าใจให้ชัดเจนคือ ที่ข้าทำลายไม้ใช่เรื่องดีของเจ้า แต่เป็นเรื่องโสมมต่างหาก ข้อนี้สำคัญที่สุด จะพูดคลุมเครือ

ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นข้าไม่เข้าใจหรอก เจ้าโตขนาดนี้แล้ว ไฉนถึงได้คิดว่าการฉุดคร่าผู้หญิงกลางถนนเป็นเรื่องดีเสียได้”

“คุณหนูใหญ่...” อาจื้อเริ่มทำอะไรไม่ถูกตั้งแต่ผู้พี่ตั้งต้นจะออกไปช่วยคนแล้ว ตอนนี้อย่างกลั่นขวัญแขวนจนแทบจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

ครั้นเห็นว่าเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนที่มองดูอยู่เห็นด้วยกับหญิงสาวผู้นั้น นายท่านหลิวจึงพูดทิ้งท้ายด้วยความอับอายระคนโกรธ “จะๆ...เจ้ารอข้าอยู่ตรงนี้ แน่จริงก็อย่าหนี ดูสิข้าจะจัดการเจ้าเช่นไร!”

เขากระหึบเท้าวิ่งบึ่งเดินจากฝูงชนไป เห็นได้ชัดว่าจะไปตามคนมา รอบข้างมีใครบางคนพูดขึ้นมาด้วยความหวังดี “แม่นาง เห็นเจ้าเป็นคนซื่อ คงเป็นคนต่างถิ่นกระมัง ชายเมื่อครูนั่นคือน้องภรรยาของนายอำเภอ เป็นคนที่เจ้าไม่ควรไปมีเรื่องด้วย เจ้าถือโอกาสตอนที่เขายังไม่กลับมารับหนีไปเถอะ!”

อาจื้อได้ยินก็รีบพูดว่า “เรารีบไปกันเถิดเจ้าคะ! คุณหนูใหญ่...”

นายท่านคนนั้นเป็นคนมีหน้ามีตา หากพวกนางมีเรื่องวุ่นวายที่นี่ ผลที่ตามมา นางไม่กล้าคิด ไม่รู้ว่าพู่เหรินจะหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาหาเรื่องอะไรอีก...

“ไปซื้อไก่ย่างมาน่องหนึ่ง” ผู้พี่คล้ายไม่ได้ยินเสียงพูดของคนรอบข้าง ลังอาจื้อโดยไม่ฟังเสียงใคร

อาจื้อจนใจ ได้แต่ล้วงเศษเงินออกมาซื้อน่องไก่

ผู้พี่รับมา ก่อนจะหันไปยื่นให้ขอทานน้อย “เจ้าคงหิวแย่แล้ว รีบเอาไปกินเสียสิ!”

ขอทานน้อยเอ่ยอย่างลำบากใจระคนกังวล “ลวีเออร์ขอบคุณแม่นางที่เมตตาช่วยเหลือ แต่แม่นางรีบหนีไปเถิด! ถ้าแม่นางต้องพบเจอเรื่องราวร้ายเพราะช่วยลวีเออร์ล่ะก็ เชนั้นลวีเออร์ก็นับว่าเนรคุณแล้ว แม่นางรีบหนีไปเถิด!”

ผู้พี่ส่ายหน้าพลาถอนหายใจ “เห็นที่ที่นี้คงเป็นบ้านเมืองที่ไม่มีกฎหมายสินะ”

นางรู้ตัวว่าไม่ได้ทำผิดก็จริง แต่ดูจากสถานการณ์แล้ว ต่อให้นางยื่นอยู่ตรงนี้ รอให้น้องภรรยา นายอำเภออะไรนั่นส่งคนมา ถึงจะมีเหตุผลก็ไร้ประโยชน์ เพราะคนที่มื่ออิทธิพลก็คือกฎหมายของที่นี่

“นางเติก่น่าตาย ที่แท้ก็อยู่ที่นี้!”

ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งแหวกฝูงชนเดินดุ่มเข้ามาด้วยโทสะคุกกรุ่น ก่อนจะเงื้อฝ่ามือตบลิเวอร์พูลคนหนึ่ง น่องไถ่ย่างที่ยังไม่ทันได้กินในเมืองงกลิ้งหลุนๆ กับพื้น ลิ่วเออร์เองก็ล้มลงไปกองกับพื้นเพราะแรงฝ่ามือนั้นเช่นกัน ใบหน้าครึ่งซีกแดงซำพันใด

“เฮ้ย!” ตู้ผู้ชิวตวาดเสียงสูง โทสะขาดฝั่ง “เจ้ามาตบตีคนตามอำเภอใจได้อย่างไร ที่นี้ไม่มีกฎหมายจริงๆหรือไรกัน”

“กฎหมายอะไร” ชายฉกรรจ์ผู้นั้นถ่มน้ำลายลงกับพื้น เอ่ยเสียงเหยิ่ม “นางเติก่นี่ ข้าเป็นคนซื้อมา กินข้าวข้า อยู่บ้านข้าแล้วยังก้าหนีมา วันนี้ต้องสั่งสอนนางให้หลายจ่า!”

ตู้ผู้ชิวขึ้นไปเล็กน้อย ที่แท้ลิ่วเออร์มิใช่ขอทาน แต่เป็นเด็กที่ถูกพ่อค้าทาสซื้อมาแล้วขายต่อให้ไปเป็นบ่าวรับใช้พวกคหบดี

“นางเติก่น่าตาย!” ชายฉกรรจ์เงื้อเท้าเตะร่างลิ่วเออร์ ปากสบถด่าทอไม่หยุด “นายท่านอุ้งถูกใจเจ้านับเป็นวาสนาของเจ้า นี่ไม่ถึงว่าเจ้าจะก้าหนี ทำให้ข้าเสียการท่ามาค้าขาย ต้องคืนเงินเขาไป แล้วโดนต่อยอีกสองหมัด วันนี้เจอตัวเจ้าจนได้ ต้องให้เจ้าลิ้มรสความทรมานเสียบ้าง!”

“ไปเถิดเจ้าคะ! คุณหนูใหญ่ เรายับไปกันดีกว่า...” อาจื่อหันรีหันขวางด้วยความร้อนรน กลัวว่านายท่านหลิวจะพาดนกลับมา

“หยุดนะ!” ตู้ผู้ชิวหันดูต่อไปไม่ไหวแล้ว ซาดิก่อนนางเป็นที่สาวผู้ฝงดูความยุติธรรม จะให้นางทนดูอยู่เฉยๆ นางทำไม่ได้หรอก!

“ซื้อตัวนางต้องใช้เงินเท่าไร ข้าซื้อ!”

“คุณหนูใหญ่!” อาจื่อยืนกระหึบเท้าเราๆอยู่ข้างๆ ตอนนี้นางนางยังเอาตัวไม่รอดเลย จะซื้อสาวใช้มาอีกคนทำไม่กัน

“เจ้าจะซื้อรี” พ่อค้าทาสหยุดมือ เหลือบมองตู้ผู้ชิว เลื้อผ้าอาภรณ์หอมช่อดูอย่างไรก็ไม่เหมือนเจ้านายที่มีปัญญาซื้อทาสได้เลยสักนิด เขาจงใจเรียกราคาสูง “เด็กคนนี้นี่หน้าตาสะสวย...ค่าตัวนาง สี่สิบตำลึง”

ตู้ผู้ชิวสุดลมหายใจเอือก สี่สิบตำลึง...ฟังดูเหมือนจะเยอะ นางยังไม่ลืม

ที่อาจี้อบอกว่าพวกนางมีเพียงเศษเหรียญเงินเล็กน้อยเท่านั้น

“ว่าอย่างไร จะซื้อไม่ซื้อ” พ่อค้าทาสเลิกคิ้ว “ไม่ซื้อก็ถอยไป ข้ายังลั่นสอนไม่จบ นางเด็กน่าตายอย่างเจ้าทำให้ข้าลวงเกินนายท่านอยู่ รอให้ข้าตีเจ้าจนหน้าใจก่อน แล้วข้าจะเอาเจ้าไปขายที่หอไปฮวา!”

พอเขาเอ่ยออกมาเช่นนั้น สีหน้าลวีเออร์พลันซีดเผือด

ฝูงชนที่มุงดูอยู่ต่างรู้ว่าหอไปฮวาคือสถานที่เช่นไร ที่นั่นไม่มีสตรีขายศิลปะ มีแต่หญิงขายตัว หญิงบริสุทธิ์อย่างกรายเข้าไปในหอไปฮวาแล้ว ชีวิตที่นี่ก็เป็นอันจบสิ้น

ลวีเออร์ยอมรู้ดีว่าหอไปฮวาคือหอนางโลม นางกัตรีมีปีกแน่นอน สีหน้าสลด

“แต่หน้าจะพอกระมัง!” ผู้ซื้อกระซอกป็นทองหงส์คู่จากมวยผม ระหว่างหงส์สองตัวนั้นยังประดับด้วยมุกราตรีจากทะเลตงไห่เม็ดใหญ่ ไม่ว่าใครล้วนดูออกว่าราคามีใช้ธรรมดา

“คุณหนูใหญ่!” อาจี้อร้องเสียงหลง “ไม่ได้เด็ดขาดนะเจ้าคะ! นั่นเป็นของดูต่างหน้าที่ฟูเหรินใหญ่ผู้ลวงลับทิ้งไว้ให้ท่าน...”

ผู้ซื้อตอบด้วยสีหน้าเยือกเย็น “ข้ารู้”

สำหรับเจ้าของร่างเดิม ป็นทองนี้มีความหมายยิ่งนัก แต่สำหรับนางแล้วก็เป็นเพียงของนอกกาย หาได้สำคัญไปกว่าชีวิตคนคนหนึ่งไม่

หน้าต่างบนหอผู้หลินล้วนเปิดออก แยกหรือที่นั่งริมหน้าต่างพากันชะงักหน้าออกไปดูความวุ่นวายนี้

เยี่ยเพยเอ่ยชมเปาะ “นายน้อย เด็กคนนั้นไม่เพียงวิ่งเร็วใจกล้าเท่านั้น ยังมีใจรักความยุติธรรมอีกด้วยนะขอรับ”

เมิ่งฟู่ฉินเองก็มองด้วยสายตาที่ รู้สึกประหลาดใจมากเช่นกัน

“อะไรคือใจรักความยุติธรรม” เว่ยหู่จิ้งหรีดา “ก็แค่หญิงโง่”

แม้จะอยู่ห่างกันระยะหนึ่ง แต่เขาก็มองออกว่าป็นนั้นมิได้ด้อยค่าไร้ราคา ใช้ป็นทองราคานับพันตำลึงแลกเปลี่ยนเด็กสาวต่ำต้อยคนหนึ่ง ไม่คุ้มค่าเลย

แต่ว่าหญิงโง่ที่ตีตุ๊กตีดรางแก้วไม่แตกฉานคนนี้ก็กลับน่าสนใจยิ่งนัก เมื่อ

คิดว่านางซี้ไฉ่ใส่จมูกชายฉกรรจ์ร่างกำยำคนนั้นแล้วกล่าววาจาไร้หัวคิด รอยยิ้ม
จาง ๆ ที่แม้แต่ตัวเธอก็ยังไม่สังเกตเห็นปรากฏขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่

ตัวอย่าง

๒ มีเสน่ห์ขึ้นมา อย่างน่าประหลาด

ดวงตะวันขึ้นทางทิศตะวันออก อาซาเหือโลหิต
สีแดงเพลิงตัวหนึ่งเร่งความเร็วตลอดแปดร้อยหลี่ หือตะบึงเข้าสู่วังหลวงราวกับ
เหาะทะยานมา นำข่าวใหญ่สะเทือนราชสำนักมาสู่ห้องพระโอรัง

แม่ทัพเถียนฉี* เว่ยหูลิ่งตายในสมรภูมิมิรบ!

ข่าวนี้แพร่ออกมาจากในวังอย่างรวดเร็วราวกับไฟลามทุ่ง พริบตาทำให้
ผู้คนต่างอกสันขวัญแขวน ชาวบ้านร้านตลาดพากันอลหม่านนุ่นวายใจ ต่างกลัวว่า
เมื่อแม่ทัพเว่ยตายแล้ว พวกตงหนู่^๒ ที่เหมือนดั่งแมลงร้ายกัดกร่อนกระดูกจะ
หวนกลับมาโจมตีต้าเซวียนอีกครั้ง ไหนจะหกแคว้นข้างเคียงทั้งซ้ายขวาที่จ้องจะ
เล่นงานต้าเซวียน ล้วนเป็นเรื่องคาดเดาไม่ได้ทั้งสิ้น ในฤดูวสันต์ซึ่งควรเป็น
ช่วงเวลาแห่งความสุขกายสบายใจ กลับกลายเป็นหนวาระเยือกจับจิต

ดีกมากแล้ว พระตำหนักบรรทมจิวหลงยังคงจุดประทีปสว่างไสว ชั้นที่และ
องครักษ์ต่างยืนประจำตำแหน่งของตนอย่างเงียบกริบ ถึงขั้นว่าหากทำเข็มตก
ในพระตำหนักอันโอโถงนี้ก็ยังได้ยิน

* ตำแหน่งทหารม้าในกองทัพอันสมัยโบราณ

^๒ หมายถึง พวกอนารยชนทางตะวันออก

หวงตี้มีสี่พระพักตร์เครื่องเคลือบ ทอดพระเนตรไปบนท้องฟ้าอยู่นอก
ระเบียงนานแล้ว แม้แต่ชั้นที่ซึ่งเป็นที่ไว้วางพระทัยมากที่สุดอย่างกั้วกงกั้วยัง
ไม่กล้าเข้าไปทูลเชิญให้เข้าบรรทม คนอื่นยังไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง
ทุกคนล้วนแฉ่งแฉี้ใจดีว่า แม่ทัพவேยคือเสาหลักและปราการของต้าเซวียน บัดนี้
เมื่อเขาลี้หนีไปในสนามรบ แน่หนอนว่าพระทัยของฝ่าบาทย่อมมีผู้ดีนั่ง มั่วเปย^๑
ที่ขาดแม่ทัพவேยจะเป็นเช่นไร ไม่มีผู้ใดคาดเดาได้

เมื่อคิดว่าแม่ทัพவேยผู้นี้พึงจะอายุยี่สิบแปด อนาคตกำลังสดใส นี้ก็
ไม่ถึงว่าเขาผู้รบร้อยครั้งชนะร้อยคราวจะต้องมาล้างเวยชีวิตในสนามรบยามที่ใกล้จะ
ยึดเมืองไห่หวงเฉิงของแคว้นต้าเยวี่ได้ สวรรค์กลั่นแก่งวีรบุรุษจริง ๆ!

เอ่ยถึงแม่ทัพவேย ขอเพียงเป็นชาวต้าเซวียนย่อมรู้เรื่องคุณงามความดี
ของเขาเป็นอย่างดี อายุสิบสี่ก็นำทัพออกศึกที่มั่วเปย กรำศึกในสมรภูมิกว่าสิบปี
สร้างวีรกรรมในสงครามมากมายนับไม่ถ้วน พวกเขาตงหนุเพียงได้ยินชื่อเขาก็หวาด
กลัวจนปัสสาวะรดแล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเขาโจมตีเมืองน้อยใหญ่ของทั้งหก
แคว้นที่ชนาบซ่ายชาวอย่างองอาจหัวหาญทั้งหมดกว่าแปดสิบแห่ง สร้างผลงาน
ยิ่งใหญ่สะเทือนเลื่อนลั่นนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน กลายเป็นแม่ทัพใหญ่คนที่สอง
รองจากตั้งกั้วกงผู้เป็นบิดา ได้รับพระราชทานศักดินาสองหมื่นสองร้อยครัวเรือน
ดำรงตำแหน่งทางการเมืองสูงสุดในหมู่ขุนนาง ความดีความชอบสูง เกริกก้อง
ทั่วแดน

เมื่อสูญเสียบุคคลที่เป็นเสมือนแขนซ้ายขวาผู้แข็งแกร่งไป พระทัยของ
ฝ่าบาทย่อมรู้สึกหนักอึ้งเป็นธรรมดา

กลิ่นหอมจาง ๆ โขยมา เสียงเครื่องประดับหยกห้อยเอวกระทบกริ่งกริ่ง
ดังแว่วมา เว่ยหวงไฮ่วซึ่งฉลองพระองค์เต็มยศประทึนโคมงดงามเดินชดช้อย
เข้ามาในพระตำหนัก แม้อายุใกล้สี่สิบแล้ว แต่ก็ยังเป็นโฉมสะคราญงามลุ่มเมือง
คนหนึ่ง ฝีเท้าแผ่วเบา ทว่าไม่สะเปะสะปะ เดินเข้ามาถึงองค์หวงตี้แล้วจึงหยุด

“ฝ่าบาท อย่ากลัดกลุ้มพระทัยอีกเลยเพคะ” หวงไฮ่วเอ่ยเสียงเบา

^๑เรียกดิ้นแดนมองโกเลียส่วนนอก หรือมองโกเลียเหนือ

น้ำเสียงเศร้าสร้อย “หากรู้ว่าฝ่าบาททรงโหม่นสเช่นนี้ เกรงว่าจิ้งเออร์ที่อยู่
ปรโลกคงไม่สบายใจเป็นแน่”

หวงตี้สิ้นสะท้านไปทั้งร่าง เขาหันกลับมา สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความเจ็บปวด
ค่อย ๆ รวบหวงโฮ่วเข้ามาในอ้อมกอด “โยจึงต้องให้หวงโฮ่วมาคอยปลอบใจเรา
ด้วย หวงโฮ่วสิที่เป็นคนที่เสียใจมากที่สุด”

หวงโฮ่วซบกับบอกหวงตี้ ในที่สุดก็ไม่อาจกลืนน้ำตามิให้รินไหลออกมาได้
เอ่ยเสียงสละอื้น “หม่อมฉัน...หม่อมฉันไม่เป็นไร ฝ่าบาทต้องถนอมพระวรกาย
เพื่อชาติบ้านเมืองและปวงประชาชนพะคะ”

“เจ้าจะไม่เป็นไรได้อย่างไรกัน” หวงตี้ถอนหายใจ “พี่สาวคนโตเปรียบตั้ง
มารดา เจ้ารักใคร่เอ็นดูจิ้งเออร์เป็นที่สุด ข้าเขายังเป็นน้องชายแท้ ๆ ของเจ้า แล้ว
เจ้าจะไม่ปวดใจได้อย่างไร”

หวงโฮ่วเอ่ยด้วยสีหน้าโศกสลด “พอบิดาของหม่อมฉันได้รับข่าวร้ายก็
ล้มป่วย มารดาหม่อมฉันปิดประตูขังตัวเองไม่พุดจาอยู่แต่ในห้องพระ จนถึง
ตอนนี้ยังไม่ออกมาแม่สักครั้งก้าว...”

หวงตี้ครุ่นคิดครู่หนึ่ง “พຽงนี้เจ้ากลับไปพบหน้าพวกเขาเสียหน่อยเถิด
ในเวลาเช่นนี้ หากได้พบหน้าเจ้า พวกเขาจะได้รู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง”

หวงโฮ่วกลับไปเยี่ยมบุพการีที่บ้านเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นในต้าเซวียน
มาก่อน นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณใหญ่หลวง

“ขอบพระทัยฝ่าบาทที่ทรงพระเมตตาพะคะ”

หวงโฮ่วเอ่ยพลางตั้งท่าจะคุกเข่าขอบพระทัย หวงตี้รีบประคองนางขึ้นมา
ทันใดนั้นก็เอ่ยถึงเรื่องหนึ่งขึ้น “ตำแหน่งไท่จื่อ^๕ ควรจะแต่งตั้งเสียที”

“ฝ่าบาท!” หวงโฮ่วชะงักเล็กน้อย ช่วงขณะนั้นยังคงไม่แน่ใจ นึกว่าตน
ฟังผิดไป

เรื่องตำแหน่งไท่จื่อ^๕ นั้นยื้อไวมาเนิ่นนานแล้ว ที่ผ่านมาฝ่าบาทไม่เคยมตัดสิน
พระทัยมาโดยตลอด วันนี้นักกลับเป็นฝ่ายยกเรื่องแต่งตั้งไท่จื่อ^๕ ขึ้นมาด้วยพระองค์

^๕ตำแหน่งองครักษ์ทนาย

เอง ทว่ากลับเป็นยามที่นางสูญเสียน้องชาย ความรู้สึกของนางลับสนบไปหมด ในใจรู้สึกเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูก...

“แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เรายังต้องปรึกษากันกับพวกขุนนางคนสำคัญอีก” ฉับพลันหวังตี้เองก็รู้ว่าตนบุ่มบ่ามไปหน่อย ทว่าเมื่อสิ้นวาจออกไปแล้วย่อมไม่อาจคืนคำได้

“หม่อมฉันทราบแล้วเพคะ” หวังโช่วหลุบตาลงพลาจตอบ นางมิได้เอ่ยสิ่งใดเป็นการโน้มน้าว เรื่องนี้ได้แต่ต้องให้ฝ่าบาททรงเห็นชอบจึงจะสำเร็จได้ นางพูดอะไรไปก็ไร้ประโยชน์

ทว่าเรื่องแดงตั้งไข่ลือหน้าว่ามีเค้าลางแล้ว ทั้งมิต้องให้นางสิ้นเปลืองสมอง หลังจากถอดทรวงคอยมายาวนาน บัดนี้เซวียนเอ๋อร์ของนางก็อยู่ไม่ไกลจากตำแหน่งไข่ลือแล้ว ถึงเวลานั้น ทุกสิ่งทีนางทำมาทั้งหมดก็นับว่าคุ้มค่า

ฟ้าสว่างไม่ทันไร อาจื้อก็รีบมาปลุกตู้ผู้ซีให้ลุกจากที่นอน

“อย่าทวนซ้ำ...” ตู้ผู้ซีละเมอพร้อมกับพลิกตัวหนี ขากายผ้าห่ม

อาจื้อรู้สึกอับจนคำพูดยิ่งนัก *ท่านนอนของคุณหนูใหญ่ เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าเมื่อก่อนไม่ได้นอนแบบนี้เนี่ย...*

อาจื้อผลึกเบาๆ อีกครั้ง “คุณหนูใหญ่ รีบตื่นเถิดเจ้าคะ ลืมไปแล้วหรือเจ้าคะว่าวันนี้คนจากจวนจะมารับคุณหนูกลับไป”

ไม่กี่วันก่อนจู่ๆ ก็มีจดหมายส่งมาจากจวน แจ้งว่าจะมารับตัวคุณหนูใหญ่กลับบ้าน ชาวที่อยู่เหนือความคาดหมายเช่นนี้ทำให้อาจื้อต้อกดีใจจนออกนอกหน้า นางยังนึกด้วยซ้ำว่าพุเหรินคิดจะทิ้งคุณหนูใหญ่ไว้ที่อารามซีตตลอดชีวิต! คงเป็นพุเหรินผู้เฒ่าที่ช่วยพูดให้ พุเหรินเองก็คงรู้สึกไม่ดีที่ทำเกินกว่าเหตุ สุดท้ายถึงยอมลงให้ รับคุณหนูใหญ่กลับจวน

“หา?” ตู้ผู้ซีกะพริบตาปริบๆ ผุดลุกขึ้นนั่ง “วันนี้หรือ”

อาจื้อร้อนใจยิ่ง “วันนี้เจ้าคะ คุณหนูใหญ่เร็วๆ เข้าเถิด บ่าวต้องแต่งตัวให้ท่าน ไหนจะต้องเก็บข้าวของ...”

“ทำไมไม่รอตอนบ่ายค่อยมา จะได้นอนอีกหน่อย” ตู้ผู้ซีลุกขึ้นมาพร้อม

กับท้าวหวอดติดๆ กัน

อาจื้อยกน้ำเข้ามาปรนนิบัติล้างหน้าล้างตาให้ตู้ผู้ซึ่งที่อยู่ในสภาพงัวเงีย จากนั้นก็เกล้าผมทรงผมเรียบร้อยให้นางอย่างตั้งใจ สูดหายใจจัดแจง เปลี่ยนชุดกระโปรงสีครามเรียบง่ายให้นาง นี่คือชุดที่ตู้ผู้ซึ่งสวมใส่ตอนที่มายัง อารามซีเหลียนฮวา และเป็นชุดที่ดีที่สุดที่หีบเสื้อผ้าของนาง อาจื้อซักสะอาด และเก็บไว้อย่างดีมาตลอด เพื่อรอสักวันที่จะได้ใส่กลับจวน ในที่สุดวันนี้ก็มาถึง

“เฮ้โฮ! วันนี้ดูๆ ไป ซักก็เป็นสาวงามคนหนึ่งเหมือนกันนะนี่!”

หลังจากแต่งตัวเสร็จแล้ว ภาพที่สะท้อนในคันท้องแดงคือใบหน้านางหมดจด แม้จะยังไม่เต็มเปี่ยมแต่มีชาติ แต่ไม่ว่าจะมองซ้ายหรือแลขวาก็ดูโดดเด่น ดึงดูดสายตา เนตรงามดูฉลาดเฉลียวยิ่งนัก

นับแต่ข้ามมิติเวลามา นางไม่เคยได้เห็น“ตัวเอง”ชัดๆ เลยสักครั้ง บัดนี้เมื่อได้เห็น แม้แต่นางยังหลงรูปตนเองอย่างแท้จริง!

นี่ถ้าตัวข้าในชาติก่อนมีรูปร่างเช่นนี้ ไม่รู้ว่ากู่เหยาเฉิงจะทอดสายตามองข้าบ้างไหมหนอ

เฮ้อ จะคิดเรื่องพวกนี้ไปทำไมกัน นางเองก็ไม่ได้นึกถึงเรื่องในชาติก่อน มาสักกระยะแล้ว เดิมคิดว่ายุคสมัยนี้คือความฝันฉากหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาก็จะกลับสู่ยุคปัจจุบัน แต่ตอนนี้นางเองก็ยอมรับความจริงได้แล้ว ไม่คาดหวังลมๆ แล้งๆ อีกต่อไป

“ไม่มีปิ่นทองคำของฟูเหรินคนก่อนแล้ว เครื่องประดับศิระระของคุณหนูใหญ่ที่พอจะใช้แก้ขัดได้ก็ไม่มีสักชิ้น หากมีคนถามถึงปิ่นทองนี้ขึ้นมา บ่าวก็ไม่รู้จริงๆ ว่าจะตอบอย่างไร” อาจื้อทอดถอนใจพลางกระแอมไอ ปรายตามอง ลวีเออร์ซึ่งอยู่ข้างๆ อย่างขุนเคื่อง คล้ายกับว่าหากมีเซเพราะนาง ปิ่นทองคำค่านั้น ก็คงไม่ต้องตกไปอยู่ในมือคนอื่น

ลวีเออร์คล้ายไม่เห็นสายตาทู่นเคื่องของอาจื้อ นางกะพริบตาปริบๆ มองตู้ผู้ด้วยความหวัง “คุณหนูใหญ่ ลวีเออร์ตามท่านกลับไปด้วยได้ไซ้หรือไม่ ได้ไซ้ไหมเจ้าคะ”

อาจื้อมุ่นคิ้วเรียว สีหน้าบึ้งบึ้ง ทว่าตู้ผู้ซึ่งกลับคลียิ้มสดใส “แน่นอนว่า

เจ้าต้องกลับไปพร้อมเราด้วย ตอนนี่เจ้าคือคนของข้า ก็ต้องตามข้าไปด้วยอยู่แล้วสิ”

ลวีเออร์ยิ้มกว้าง ก้มลงหีบรองเท้าปีกปลายของผู้หญิงแล้ววิ่งออกไปข้างนอก “ลวีเออร์ช่วยเช็ดรองเท้าให้คุณหนูใหญ่ นะเจ้าคะ!”

ผู้หญิงยิ้มน้อยๆ เป็นการตอบรับ “เด็กดี”

ในสายตาของคนอายุสี่สิบหกปีเมื่อชาติก่อน ลวีเออร์ที่อายุสิบสามขวบ ก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น การเอาใจนางเพื่อที่จะได้ไม่ต้องเร่ร่อนอยู่บนถนน จึงไม่มีอะไรไม่ถูกต้อง

“คุณหนูใหญ่...” อาจื่ออยากจะพูด แต่แล้วก็หยุด ด้วยเห็นว่าในสายตาของผู้เป็นนายนั้นฉายแววห่วงใยอย่างลึกซึ้ง ลวีเออร์มีที่มาไม่ชัดเจน พูเรรินส่งคุณหนูใหญ่มาที่นี่เพื่อให้คัดคัมภีร์อุทิศส่วนกุศลให้แก่มารดาที่ล่วงลับ ยามมามีสองคน หว่ายามกลับไปมีสามคน หากถูกถามถึงความเป็นมาของลวีเออร์เข้า เรื่องที่พวกนางลงจากเขาไปเที่ยวในตลาดก็จะถูกเปิดเผย...

“ข้ารู้ว่าเจ้าอยากจะทำอะไร” ลีหน้าผู้หญิงที่กำลังยิ้มแยมแปรเปลี่ยนเป็นนิ่งขริบ “แต่จะทิ้งลวีเออร์ไว้ที่คนเดียว ข้าไม่วางใจ นางเป็นเด็กไร้ที่พึ่ง ข้าทำไม่ลงหรอก”

ก็เหมือนตัวนางในชาติก่อน หลังจากบิดาล้มละลาย ญาติสนิทใจร้ายกลุ่มหนึ่งต้องการให้มารดาของนางส่งน้องชายทั้งสองไปอยู่สถานสงเคราะห์เด็ก นางได้ยินแล้วอยากจะฉีกปากคนพวกนั้นทิ้ง

“คุณหนูใหญ่...” อาจื่อยังคงมุ่งมั่นว่าเป็นปมแน่น กระนั้นกลับจวนใจต่อผู้เป็นนาย ถอนหายใจพลางกล่าว “คุณหนูใหญ่ในตอนนี้ใจกล้าขึ้นมากแล้วจริงๆ”

ที่ผ่านมามีคุณหนูใหญ่กลัวการออกหน้ามากที่สุด มักจะคอยหลบอยู่ข้างหลังคนอื่นรำไป ด้วยกลัวว่าการที่นางทำตัวเป็นที่สะดุดตาจะก่อให้เกิดเรื่องเดือดร้อนได้ เวลาถึงงานเลี้ยงในงาน แม้แต่ข้าวก็ยังไม่กล้ากินหลายคำเสียด้วยซ้ำ คนที่กล่าวว่าถ้าตัวเองกินเสร็จเป็นคนสุดท้ายแล้วจะเป็นจุดสนใจของผู้คนนั้น วันนี้ถึงขนาดจะพาสาวใช้คนหนึ่งกลับจวน ทั้งยังดูผ่อนคลายสบายใจ รวากับเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง

“โลก้าหรือ” ผู้พี่หัวเราะฮาๆ “ใช่แล้ว ข้ามันใจกล้า อาหารการกินที่นี้ไม่เลว ข้าเลยกล้าซนตัวเองจนอ้วนนะสิ” นี่มันวาจาอะไรกัน อาจี้รู้สึกอึ้งอยู่บ้าง จู่ๆ นางก็นึกถึงตอนที่เพิ่งมาใหม่ๆ คุณหนูใหญ่เกลียดอาหารมังสวิรัตินี้ ทั้งยังจุกจิกเรื่องกิน บางครั้งแกล้งเสียดอาหารดูไม่ดีไปนิด นางก็ไม่กินอะไรไปทั้งวัน ยอมท้องหิวเสียยังดีกว่า ทว่าสองเดือนมานี้ อาหารมังสวิรัตินี้ก็เหมือนกัน คุณหนูใหญ่กลับกินอย่างเอร็ดอร่อย รูปร่างจึงมิได้ผอมแห้งบอบบางอีก ดูมีน้ำมีนวล มีเนื้อหนังขึ้นมาบ้าง ทั้งใบหน้ารูปไข่ก็ดูน่ามองขึ้นมาก ปลายคางมิได้แหลมอีกต่อไป

หลังจากทั้งสามกินข้าวเช้าและเก็บข้าวของเสร็จแล้ว ก็ไปรออยู่นอกอารามสำหรับสถานที่ที่ใช้ชีวิตอยู่มาสองเดือนหลังจากข้ามมิติเวลามานี้ ผู้พี่ชิมได้รู้สึกอาลัยอารามแม่แต่น้อย

ในที่สุดก็ไม่ต้องคัดค้านภรรยา ไม่ต้องคลุกคลีกับพวกแม่ชีทุกเมื่อเชียววันอีกแล้ว แม้จะไม่รู้ว่าหลังจากกลับจวนไปแล้ว วันเวลาที่รออยู่จะเป็นเช่นไร แต่ชีวิตนั้นเป็นของตนเอง ดังนั้นนางยอมต้องเป็นคนสร้างมันขึ้นมาเอง เมื่องงหลินในชาติก่อนตายไปแล้ว ตอนนี้นางคือผู้พี่

รถม้าจวนสกุลผู้พี่มาถึงในยามมะลิ^๕ตามเวลานัดหมายพอดี บ่าวจากจวนคนหนึ่งนั่งด้วยกับภรรยาที่ด้านหน้า หม้ามัว^๖คนหนึ่งและสาวใช้อีกคนเดินลงมาจากรถม้า

“บ่าวคารวะคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ” เจิงหม้ามัวใบหน้ายิ้มแย้ม ส่วนสาวใช้ที่อยู่ข้างหลังก็ยกบาศคารวะไปตามเรื่องเช่นกัน

ลวี่เอ๋อ้มองรถม้างามหรูคันนั้นด้วยความอยากรู้ อยากเห็นระคนตื่นตื่น อาจี้ก็กลับตะลึงลานไปแล้ว

ผู้ที่ลงมาจากรถคือเจิงหม้ามัวและสาวใช้ชื่ออันฮวาที่มักติดสอยห้อยตามอยู่ข้างกาย เจิงหม้ามัวเป็นแม่หมของฟูเหริน ทั้งเป็นแม่บ้านผู้ดูแลเรื่องต่างๆ

^๕“ยามชื่อ” ช่วงเวลาระหว่าง ๙.๐๐-๑๑.๐๐ นาฬิกา

^๖คำเรียกหญิงรับใช้สูงอายุ หรือใช้เรียกแม่หม

ในเรือนของฟูเหริน ไม่คาดว่านางจะมารับคุณหนูใหญ่ที่ไม่เคยอยู่ในสายตาของฟูเหรินด้วยตนเอง เรื่องไม่สมเหตุผลผลเช่นนี้ทำให้อาเจียนกระแวงอยู่หลายส่วนที่รีบร้อนมารับคุณหนูใหญ่กลับจวน น่ากลัวว่าจะมีเจตนาอื่นแอบแฝง

“ลำบากใจหมัวหมัวแล้ว” ตู้ผู้ซีเอ่ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ที่จวนทุกอย่างเรียบร้อยดีกระมัง ท่านยกกับท่านพ่อท่านแม่แข็งแรงดีใช่หรือไม่ ท่านแม่มีหมัวหมัวคอยดูแล แน่หนอนว่าต้องเหมาะสมอยู่แล้ว หากหมัวหมัวเรือนข้าทำได้อย่างเจ้าสักหนึ่งในสิบส่วนก็คงจะดี นับว่าท่านแม่โชคดีจริงๆ”

เห็นรอยยิ้มบนริมฝีปากของตู้ผู้ซี หัวใจจึงหมัวหมัวปล้นกระตุกวูบอย่างแรง คุณหนูใหญ่แต่ไหนแต่ไรเป็นคนถ้าถามลึบประโยคก็ตอบไม่ถึงครึ่งประโยคด้วยซ้ำ เหตุใดฝนมาอยู่ที่อารามซีเพียงสองปี ฝีปากกลับเฉียบคมขึ้นมาเสียได้ ใบหน้าเฉยชาตายด้านตลอดเวลาที่มีรอยยิ้มขึ้นมา ยิ่งโตก็ยิ่งงามโดดเด่น ดูฉลาดเฉลียว คล้ายกับเปลี่ยนเป็นคนละคนโดยสิ้นเชิง

นางทำให้สงบ ยิ้มน้อยๆ กล่าวว่า “ฟูเหรินโตมาด้วยน้ำนมของบ่าวฟูเหรินให้ความสำคัญแก่บ่าว บ่าวย่อมทุ่มเทกายใจเพื่อฟูเหรินอยู่แล้ว ขอเพียงหมัวหมัวในเรือนคุณหนูใหญ่ได้รับการชี้แนะสักหน่อย ก็สามารภทำได้ดีเช่นบ่าวเจ้าค่ะ”

แม่จึงหมัวหมัวจะตอบคำถามด้วยน้ำเสียงเคารพนบอบ มีระเบียบแบบแผน ทว่าความหมายที่สื่อกลับไม่ธรรมดา แน่หนอนว่าตู้ผู้ซีเข้าใจความหมายของนาง นี่คือการประกาศศักดิ์ว่านางเป็นแม่หม่มของนายหญิงใหญ่ของเรือนมิใช่หรือไร

แม้ในใจจะตำหนิ ทว่าบนใบหน้ากลับระบวยิ้มกว้าง “เจิงหมัวหมัวพูดอะไรเช่นนั้น ต่อให้คนอื่นได้รับการชี้แนะอีกร้อยปีก็เทียบกับเจ้าไม่ได้สักกระพิก หากเรือนท่านแม่ไม่มีเจ้า ไม่รู้ว่าจะวุ่นวายและทะเลาะอย่างไรบ้าง!”

คำพูดประจบเอาใจเช่นนี้ใช้ได้ผลกับเจิงหมัวหมัวเป็นอย่างดี นางมิได้คิดถึง ความเปลี่ยนแปลงของตู้ผู้ซีอีก ยิ้มพลางเอ่ยเร่ง “คุณหนูใหญ่รีบขึ้นรถเถิด เจ้าค่ะ! ฟูเหรินบอกไว้ว่าอีกสามวันให้หลังจะรอคุณหนูใหญ่กลับมากินมื้อเย็นด้วยกัน เราจะปล่อยให้ฟูเหรินผู้เฒ่า นายท่าน กับฟูเหริน คอยนานไม่ได้นะ

เจ้าคะ”

ตุ๊ฟู่ซีตอบรับด้วยรอยยิ้ม “หมั่มหมั่มกล่าวถูกแล้ว ยังคงเป็นหมั่มหมั่มที่คิดอ่านชัดเจน ตัวข้ามิได้หันคิดถึงเรื่องนั้นเลย”

เจิงหมั่มหมั่มหลงระเริงกับคำพูดขยอของนาง จึงมิได้สังเกตเห็นว่ามีคนเพิ่มมาอีกคน กลับเป็นอันฮวาที่สังเกตเห็นลวีเออร์ที่ดูเหมือนเด็กบ้านนอกอยู่นานแล้ว

“เจ้าเป็นใคร” อันฮวาขวางลวีเออร์ที่กำลังจะขึ้นรถม้าเอาไว้

เจิงหมั่มหมั่มคือคนที่เสียงดังที่สุดในเรือนฟูเหริน แม้แต่สาวใช้ใหญ่เรือนอื่นยังต้องเกรงใจหลายส่วน ฟูเหรินให้นางมาคอยรับใช้เจิงหมั่มหมั่ม แน่หนอนว่าความหยิ่งยโสของนางย่อมมากกว่าสาวใช้ใหญ่คนอื่นๆ

“นางคือสาวใช้ที่ข้าซื้อตัวมา ชื่อลวีเออร์ ให้นำขึ้นรถเถอะ” ตุ๊ฟู่ซีเอ่ยอย่างไม่อหวนหรือใจ ยกชายกระบี่ปรังเตรียมจะก้าวขึ้นรถม้า

เมื่อครู่ตั้งแต่ต้นจนจบ นางมิได้มองอันฮวาแม้แต่แวบเดียว ด้วยเพราะความสนใจทั้งหมดล้วนอยู่ที่เจิงหมั่มหมั่ม มั่มแต่มุ่งตีสนิทกับเจิงหมั่มหมั่ม ยามนี้ นางมองเพียงผาดเดียวก็รู้ว่าอันฮวาจงใจกลั่นแกล้งลวีเออร์

ให้ตายเถอะ หากเป็นชาติก่อน ผู้หญิงจะมหาเรื่องแกล้งผู้หญิงด้วยกันไปทำไม ต่างก็เป็นสาวใช้เหมือนกัน มีอะไรน่าแกล้งนักหนา อันฮวานึกว่าตัวเองสูงส่งเสียเต็มประดาหรือไร รืออันหลงคิดว่าตัวเองสูงกว่าคนอื่นหนึ่งระดับรี โตขึ้นมาแบบไหนกัน ตัวสูงแล้วสูงส่งนักหรือ

“สาวใช้ที่คุณหนูใหญ่ชื่อมารี” น้ำเสียงอันฮวาแผ่วแวเคลือบแคลง “คุณหนูใหญ่อยู่ในอารามซี จดจ่ออยู่กับพระพุทธรองค์ คัดคัมภีร์สวดมนต์แล้วจะไปซื้อสาวใช้มาได้ยังไง หรือว่ามีพ่อค่านายหน้าขึ้นมาเสนอขายถึงที่นี่”

ตุ๊ฟู่ซีได้ฟังก็อดขำไม่ได้ นางเห็นอาจ้อกัตรีมฝีปากแน่น สีหน้าเหมือนกำลังพูดว่า เป็นเรื่องแล้ว! ที่นี้จะทำเช่นไรกันดี

เฮ้อ เจ้าของร่างเดิมอ่อนแอเป็นลูกพลับอ่อนขนาดไหนกันนะ แม้แต่สาวใช้คนสนิทของหมั่มหมั่มคนหนึ่งยังกล้ามาระรานซึ่งหน้าอย่างไม่เอาเกรงเช่นนี้ได้ หากไม่สร้างความน่าเกรงขามเสียตอนนี้ หลังจากกลับไปที่บ้านแล้ว คงไม่แคล้ว

ต้องลำบากแน่ ข้าต้องเริ่มหาทางรอดให้ตัวเองแล้ว

“ลวีเออร์ ตบปากนาง” ผู้หญิงออกคำสั่งเสียงเย็น

ลวีเออร์ไม่พอใจตั้งแต่ตอนที่อินชวามองนางราวกับตัวเสนียดอยู่ก่อนแล้ว ครั้นได้รับคำสั่งจากผู้หญิง นางก็พุ่งไปตรงหน้าอินชวาทันทีพร้อมเงื้อมมือขึ้นตบหน้าอินชวาผาดหนึ่งอย่างแรง

อินชวาตกตะลึงพริ้งเพริด เจิงหม่วมั่วเองก็ตะลึงลานไม่ต่างจากอาจื่อเช่นกัน

“เจ้ากล้าตบข้า!” อินชวาริตรี้องเสียงแหลม ใบหน้าปวดแสบปวดร้อน นางปรีเข้าไปหมายจะตบลวีเออร์คืน

ผู้หญิงจ้องอินชวาเขม็ง สีหน้าเคร่งขรึมขึ้นหลายส่วน “คุณเข้าเดี๋ยวนี้!”

แม้จะอยู่ด้วยกันไม่นาน แต่ผู้หญิงรู้ว่าลวีเออร์ฟังเพียงคำสั่งตนเท่านั้นสำหรับลวีเออร์แล้ว คุณหญิงใหญ่คือผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตนางไว้ ชีวิตของนางจึงเป็นของคุณหญิงใหญ่

หากนางออกคำสั่งกับอาจื่อ ไม่ว่าจะอย่างไรอาจื่อก็ไม่กล้าลงมือกับอินชวา แต่ลวีเออร์นั้นไม่เหมือนกัน ลวีเออร์ที่ยังไม่ผ่านการขัดเกลา ไหนเลยจะรู้หนักรู้เบา ผู้หญิงใช้ให้นางไปตีใคร นางยอมตีคนนั้นแน่นอน

“หม่วมั่ว...ท่านต้องจัดการให้ป่าวนะเจ้าคะ...” อินชวาเต้ผางไววยาวลั่น

ครั้นเห็นมาตคุณหญิงใหญ่ที่ไม่เหมือนเช่นในอดีตของผู้หญิง เจิงหม่วมั่วก็นึกหวั่นใจขึ้นทันใด ยิ่งนึกถึงว่าในภายหน้าอีกไม่ช้า นางก็จะเป็นชื่อจื่อเฟย“อย่างเป็นทางการแล้ว แม้แต่ผู้หญิงที่ปกติชิงชังนาง ยามนี้ก็ยิ่งเห็นนางมีความสำคัญ ไม่ว่าจะอย่างไรตนก็ไม่อาจล่วงเกินนางเพียงเพราะป่าวคนเดียวได้

คิดได้ดังนั้น นางรีบตวาดเสียงเกรี้ยว “นางป่าวชั้นต่ำ! จัดการอะไรกัน! ผิดก็ว่าไปตามผิด ยังไม่รีบคุกเข่าให้คุณหญิงใหญ่อีก ขึ้นยังพุดพล่ามอีก ข้าจะฉีกปากเจ้าเสีย!”

อินชวาไม่เอายากเชื่อหูตนเอง “หม่วมั่ว...”

*เรียกขานของชื่อจื่อ (ผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ของผู้เป็นบิดา)

เจิงหม่วมัวถือโอกาสเข้าไปถีนาง “รีบคุกเข่าให้คุณหนูใหญ่เดี๋ยวนี้!”

อันฮวาคุกเข่าลง นัยน์ตาสาตประกายเคียดแค้นด้วยความไม่เต็มใจ
อย่างยิ่ง

นางคิดว่านี่คือโทษสูงที่สุดที่ได้รับแล้ว ใครจะรู้ว่าผู้ชู้ช้อย่อยกับเจิงหม่วมัว โดยมีได้ปราชตามองนางแม่แต่น้อย “เจิงหม่วมัว บ่าวไพร่ที่ไม่เห็นเจ้านายอยู่ในสายตาคอนี้ กลับไปแล้วจงโยนนางสิบไม้ให้ข้าด้วย ตามกฎเดิมต้องไล่ให้ไปเป็นบ่าวใช้แรงงานชั้นสามด้วยซ้ำ แต่เห็นแก่หน้าหม่วมัว ให้ลตเหลือเพียงโทษโยนเพื่อเป็นการตักเตือน ให้นางจำบทเรียนครั้งนี้ไว้ อย่าได้หลงลืมว่าตนเป็นบ่าว”

เจิงหม่วมัวสีหน้าไม่น่ามอง เม้มปากแน่นไม่พูดจา

ทันทีที่อันฮวาได้ยืนก็แทบจะเป็นลมล้มพับ ไม่ต้องพูดว่าโยนสิบไม้นางจะรับไม่ไหว เพียงแค่ไม้เดียว คักดีศรีหน้าตาของนางก็ไม่เหลือแล้ว วันหน้าจะยืนหยัดอยู่ในจวนได้อย่างไร หากไม่ถูกพวกบ่าวเล็กๆที่แต่ก่อนเคยถูกนางข่มเหงหัวเราะเยาะเอาก็แปลกแล้ว!

“หม่วมัวคิดว่าลงโทษเช่นนี้เหมาะสมหรือไม่” เห็นเจิงหม่วมัวไม่พูดจา ผู้ชู้ชื่อย่อมต้องบีบให้นางเปิดปากพูดให้ได้

หน้าก็ตบไปแล้วเพิ่งจะมาถาม ในใจเจิงหม่มัวไม่สบอารมณ์ยิ่งนัก นางรีบไล่ไต่ลว่า “แน่นอนว่าเหมาะสมแล้ว บ่าวข่มเหงเจ้านายปล่อยไว้ไม่ได้เจ้าคะ” นางมุ่นคิ้วกล่าวกับอันฮวา “นางเด็กไม่รู้จักความคนนี้ แคโยนเจ้าก็นับว่าลงโทษสถานเบาแล้ว ยังไม่รีบขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่มีน้ำใจกว้างขวางอีก”

“ชะ...ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่เมตตาเจ้าคะ...” อันฮวากัดฟันพูดอย่างเคียดแค้น น้ำตาคลอเบา

เพื่อคักดีศรี ตลอดทางเจิงหม่มัวจึงเก็บงำความรู้สึกตุแคลนเอาไว้ เคารพ นบนอบต่อผู้ชู้ชู้มากขึ้นหลายส่วน ฝ่ายอาจื่อเมื่อได้เห็นก็หึ่งประหลาดใจทั้งรู้สึกขนลุกขนพอง

เจิงหม่มัวเป็นคนสนิทที่ฟูเหรินไว้วางใจ เมื่อกลับถึงจวนแล้ว ไม่รู้ว่านางจะรายงานฟูเหรินอย่างไร ไหนจะอันฮวาอีก น่ากลัวว่านางจะเกลียดแค้นคุณหนูใหญ่เข้าเสียแล้ว ภายหน้าจะต้องใช้ลูกไม้มาเล่นงานคุณหนูใหญ่เป็นแน่ นางจะ

ต้องระวังให้มากขึ้น

หลังจากรถม้าแล่นเข้าสู่ถนน ผู้ผู้เล็กม่านรถขึ้นมองดูความคึกคักกับถนน เป็นระยะ คล้ายกับมิได้กังวลใจแม้แต่น้อย กลับเป็นอาจี้อที่ร้อนใจยิ่งกว่า นางพร่ำสวดภาวนากับพระโพธิสัตว์อยู่ในใจ ขอให้คุ้มครองคุณหนูใหญ่ใจกล้าคนนี้อย่าให้เกิดเรื่องอะไรเลย!

รถม้าใช้เวลาสามวันมารับคน หลังจากนั้นอีกสามวันจึงกลับถึงนครซังจิง และมาถึงจวนอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายซึ่งตั้งอยู่ริมถนนหลวงอย่างราบรื่นในยามพลบค่ำ ช่วงจุดตะเกียง

ทันทีที่รถม้าจอดสนิท ก็มีหญิงรับใช้เฒ่าจากในจวนมาเล็กม่านรถ นำตั้งเตี้ยมาวางให้ ก่อนจะเอ่ยแสดงความเคารพ พลางประคองผู้ผู้เล็กกับพวกเจิงหมั่ม่วงจากรถม้า

แม้จวนจะเปิดประตูใหญ่ไว้ต้อนรับแล้ว ทว่ารถม้ายังคงแล่นเข้าไปถึงประตูชั้นที่สองภายในจึงค่อยหยุดลง อาจี้อรู้สึกประหลาดใจกับการต้อนรับอย่างสมเกียรติเช่นนี้อยู่แล้ว ยิ่งเห็นพ่อบ้านใหญ่ออกมารับด้วยตนเอง ในใจก็ยิ่งเคลือบแคลงสงสัยอย่างบอกไม่ถูก

“คุณหนูใหญ่เดินทางมาลำบากแล้ว” พ่อบ้านใหญ่หลิวจิงเข้ามาต้อนรับ ค้อมกายคารวะพลางกล่าวด้วยสีหน้าระบายนึ้ม “ฟูเหรินผู้เฒ่ารอคุณหนูใหญ่มาทั้งวันแล้ว ท่านร้อนใจยิ่งนัก เชิญไปที่เรือนฟูเหรินผู้เฒ่าก่อนเถอะขอรับ”

ผู้ผู้เองก็ตอบอย่างสุภาพพร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน “รบกวนพ่อบ้านใหญ่แล้ว”

หลิวจิงอึ้งงัน นึกไม่ถึงว่าคุณหนูใหญ่ผู้ซึ่งแต่ก่อนมักปิดปากเงียบไม่พูดจามาตลอดจะเอ่ยตอบคำพูดทางการของตน ทำให้เขารู้สึกเหนื่อความคาดหมายอยู่บ้าง

เกี้ยวเล็กขนาดสองคนหามหลังหนึ่งคอยท่าอยู่แล้ว เจิงหมั่ม่วงพาอินฮวาที่มีท่าที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมมาเอ่ยลา แล้วขอตัวกลับไปยังเรือนของหานซื่อเหลื่อเพียงพวกผู้ผู้ชื่อนายบ่าวสามคน เมื่อนางขึ้นเกี้ยวแล้ว บ่าวชายสองคน

ค่อย ๆ ยกเก้าอี้ขึ้นหามไปอย่างมั่นคง นางแหวกม่านหน้าต่างก็ยวมองดูวิวทัศน์ที่ผ่านไปด้วยความตื่นตาตื่นใจ

จวนหลังนี้ช่างใหญ่โตเสียจริง! เมื่อผ่านเรือนด้านหน้า ผ่านซุ้มประตูฉุยฮวา ผ่านศาลาหอเก้งสวนดอกไม้และสระน้ำนับไม่ถ้วน จึงมาถึงเรือนจิ้นชิวของฟูเหรินผู้เฒ่าตุ้

อาจื่อเล็กม่านเก้าอี้ขึ้น ประคองตู้ผู้ชี่ลงจากเก้าอี้ ส่วนลวีเออร์นั้นตื่นตาดังใจยิ่งกว่าตู้ผู้ชี่เสียอีก ดวงตาทั้งคู่เหลียวซ้ายแลขวาวุ่นวายไปหมด ครั้นตู้ผู้ชี่เห็นท่าทางเช่นนี้ของนาง มุมปากพลันคลี่ยิ้มน้อย ๆ “ไม่ต้องดูแล้ว ยังต้องอยู่ที่นี้อีกนาน ตอนนี้อยู่เสียหมด วันหน้าจะไม่เบื่อเอาหรือไร”

ลวีเออร์ยิ้มพล้อย่างชิน ๆ “คุณหนูใหญ่ บ้านท่านใหญ่โตจริง ๆ เจ้าคะ”

ตู้ผู้ชี่ยิ้มปากยิ้ม “ใช่ ใหญ่จริง ๆ แต่ว่าต่อไปที่นี่จะมีได้เป็นเพียงบ้านของข้าเท่านั้น ยังเป็นบ้านของเจ้าด้วย”

นางคิดถึงชาติก่อนตอนที่ครอบครัวยังไม่ล้มละลาย บ้านของนางก็ใหญ่โตเช่นกัน เรียกได้ว่าเป็นคฤหาสน์เลยทีเดียว มีโรงรถขนาดใหญ่ที่จอดรถได้ตั้งหลายคัน!

“คุณหนูใหญ่กลับมาแล้ว!” เงินจูลสาวใช้ใหญ่ของเรือนจิ้นชิวคอยต้อนรับอยู่ด้านนอก ทันทีที่เห็นตู้ผู้ชี่นางก็ยิ้มกว้างเต็มหน้า รุดเข้าไปประคองตู้ผู้ชี่ ေးยอย่างสนิทชิดเชื้อ “คุณหนูใหญ่ลำบากมาตลอดทางแล้ว อาหารตั้งโต๊ะแล้วเจ้าคะ ฟูเหรินผู้เฒ่า นายท่าน และฟูเหริน กำลังรอคุณหนูใหญ่อยู่”

ตู้ผู้ชี่ยิ้มให้ “ลำบากพี่สาวที่มารอข้าอยู่ที่นี่แล้ว”

อาจื่อยังรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ภาพเช่นนี้มีสิ่งซึ่งนางคาดคิดไว้ ต่อให้ฟูเหรินผู้เฒ่าออกปากให้ไปรับคุณหนูใหญ่กลับมา จินชิวว่าทุกคนจะเริ่มประจบเอาใจคุณหนูใหญ่ผู้แต่ไรมาไม่เคยได้รับความโปรดปรานขึ้นมาได้ ยิ่งเห็นเช่นนี้ก็ยังรู้สึกไม่ชอบมาพากล

“แปลว่า ‘ประตูปูผาห้อย’ เป็นลักษณะซุ้มประตูภายในเรือนสี่ประธาน (ชื่อเทอย่วน) ของจิน เรียกตามลักษณะของเสาซุ้มประตูที่ไม่ได้ค้ำอยู่ที่พื้น แต่ห้อยอยู่ใต้คาน เรียกว่า ‘ฉุยจู้’ (เสาห้อย) และมักเขียนลวดลายกลีบดอกไม้ จึงเรียกว่า ‘ฉุยฮวาเหมิน’”

แน่นอนว่าตู้ผู้ชื่อย่อมสังเกตเห็นสีหน้าท่าทีของอาจือ นางรู้ว่าเจ้าของร่างเดิมไม่เป็นที่โปรดปราน แต่ท่าทีที่ปฏิบัติต่อนางตลอดทางกลับจนวนนี้ไม่เหมือนคนที่ไม่ได้ได้รับความโปรดปรานแต่อย่างใด กลับเหมือนให้ความสำคัญแก่นางอย่างยิ่ง นางไม่จำเป็นต้องคาดเดา เชื่อว่าหลังจากนี้ไม่นานก็คงได้คำตอบ

นางตามเงินจู้เข้าไปในเรือนหลัก และพบว่าข้างในกำลังครึกครื้น จากความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม เมื่อไล่มองไปที่ละคน ท่านยานั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ดูมีสง่าราศีเช่นฟูเหรินสูงวัยในตระกูลผู้ดี ที่นั่งถัดลงมาในตำแหน่งแรกเป็นชายวัยกลางคนหน้าตาภูมิฐาน ผู้นี้คือตู้จื่อเงินบิดาของนาง

ตู้จื่อเงินดำรงตำแหน่งอัครเสนาบดีฝ่ายซ้าย บรรพบุรุษทั้งห้ารุ่นล้วนเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก เส้นทางการทำงานราบรื่นดี ในสายตาเขามีเพียงเรื่องของการบ้านการเมืองในราชสำนัก ส่วนอัครเสนาบดีฝ่ายขวาคือศัตรูคู่แค้นของเขา ความคิดจิตใจล้วนแล้วแต่ใช้ไปกับสงครามซึ่งตีชิงเด่นกับอัครเสนาบดีฝ่ายขวาน้อยครั้งที่จะได้ถามถึงเรื่องในจนวน ขอเพียงไม่วุ่นวายมาถึงเขาก็พอ เพราะเหตุนี้จึงได้ยอมให้ห่านซื้อส่งตู้ผู้ชื่อย่อยู่อย่างสบายถึงสองปี

ครั้นมองไปก็เห็นว่ามิหญิงวัยกลางคนบุคลิกนุ่มนวลงามสง่าผู้หนึ่งกำลังมองนางอยู่ ในดวงตาเจือรอยยิ้มรักใคร่ นั่นคือห่านซื้อ มารดาเลี้ยงของนาง ก็ไม่ต่างจากมารดาเลี้ยงของซินเตอเรลลา ต่อหน้าท่านยาและบิดานาง ก็ปฏิบัติต่อนางราวกับบุตรสาวในไส้ แต่ก็เป็นที่สตรีผู้นี้เองที่ส่งนางไปตกระกำลำบากที่อารามซี

“ลูกแม่ ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว” ห่านซื้อดึงมือตู้ผู้ชี่มากุมไว้ น้ำเสียงจริงใจ แววตาเปี่ยมไปด้วยความเวทนาสงสาร “เจ้ามีใจกตัญญูยอมเป็นเรื่องดี แต่ไปสวดมนต์ภาวนาให้มารดาแท้ๆของเจ้ามาสองปีก็น่าจะพอแล้ว หากพี่หญิงที่อยู่เปรโลกรับรู้ ย่อมทำใจปล่อยให้เจ้าอยู่ที่อารามซีนานหลายปีไม่ได้เป็นแน่”

ตู้ผู้ชี่กอดตาอยู่ในใจ เห็นอยู่หน้ที่ว่าหญิงผู้นี้เป็นคนส่งนางไปอยู่อารามซีเอง เวลานั้นกลับมาพูดเหมือนนางเป็นฝ่ายไม่ยินยอมกลับมาเองเสียอย่างนั้น

เล่นละครเก่งนักนะ

“ใช่ สองปีนานเกินไปแล้วจริงๆ ไหนเข้ามาให้ядูหน่อย” ฟูเหรินผู้เฒ่าตู้

เอ่ยอย่างรักใคร่เอ็นดู

ตู้ผู้ซึ่งเป็นหลานสาวคนแรกของนาง ทั้งยังเป็นบุตรสาวคนโตที่เกิดจากภรรยาเอกของสกุลตู้อีกด้วย ประกอบกับเมื่อครั้งอยู่ชื่อยังมีชีวิตอยู่นั้นให้ความเคารพแม่สามีอย่างนางมาก นางจึงให้ความสำคัญกับตู้ผู้ซึ่งมาตลอด เพียงแต่นางชราแล้ว ไม่อาจจัดการเรื่องราวต่างๆ ได้อีก เวลานั้นอำนาจในบ้านที่แท้จริงจึงอยู่ในมือหานชื่อ หานชื่อไม่ถูกกับหลานสาวนาง นางเองก็ไม่อาจปกป้องหลานได้

“ท่านย่า...” ยามนี้ตู้ผู้ซึ่งคิดถึงย่าของตนเองในชาติก่อนขึ้นมา น้ำตาพลันหลั่งริน

ชาติก่อนบิดามารดานางยุ่งอยู่แต่กับงาน นางมีย่าเป็นผู้เลี้ยงดูมาจนโต หลังจากบิดาตายไป หนึ่งวันร่างกายของย่าก็ค่อยๆ หลุดโรยหมด ต่อมาตรวจพบว่า เป็นมะเร็งตับ ทว่านางกับมารดาไม่มีกำลังแบกรับทั้งค่ายา ค่าหมอ ซึ่งเป็นเงินมหาศาล ด้วยเหตุนี้ ย่าของนางจึงอยู่ได้เพียงปีเดียวก็จากไป ทำให้นางเจ็บปวดใจจนแทบไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อ

ยามนี้เมื่อได้พบฟูเหรินผู้เฒ่าตู้ผู้เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา ก็เหมือนได้เจอย่าแท้ๆ ของตน ความรู้สึกทั้งหลายพลันเอ่อล้นออกมาโดยมิได้เสแสร้งแก่ง้งทำ พานให้คนรอบข้างต่างซาบซึ้งใจ

“คุณหนูใหญ่คารวะฟูเหรินผู้เฒ่าเถิดเจ้าค่ะ” เงินจูหยิบเบาะรองนั่งทรงกลมมาวางตรงหน้าฟูเหรินผู้เฒ่าตู้

ตู้ผู้ซึ่งถูกเขาลงแล้วก้มศีรษะคำนับสามครั้ง ฟูเหรินผู้เฒ่าตู้ซึ่งมีหม่อมมาคอยพุงอยู่ ประคองนางขึ้นมาด้วยตนเอง ดวงตาริ้นน้ำตาห่อประกาย

“ดีๆ กลับมาก็ดีแล้ว”

ทั้งสองพูดคุยกันหลายประโยค ฟูเหรินผู้เฒ่าตู้ได้ถามสารทุกข์สุกดิบของนางยามอยู่ทีอาرامชื่ออย่างละเอียด ตู้ผู้ซึ่งตอบด้วยความนอบนอบทุกถ้อยคำสนทนาพาทีกันด้วยดี ไม่มีวาทจาตบแค้นใจแม้แต่น้อย ทั้งมิได้เอ่ยถึงหานชื่อเลยสักนิดเดียว

หลังจากพูดคุยกันสักพัก ทุกคนก็เริ่มกินอาหารกัน ตู้ผู้ซึ่งได้เจอฟี้อง

ต่างมารดา ตู๋ไฉ่เหลียนและตู๋ไฉ่เหอ เป็นน้องสาวที่เกิดจากห่านชื่อ ส่วนตู๋จวินเพย นั้นเป็นบุตรชายของหลิวอี๋เหนียง^{*} อนุของบิดา และเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของตระกูลตู๋

ตู๋จวินเพยอายุราวสิบขวบ หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น ทันทีที่เห็นนางก็ ค้อมกายทำความเคารพด้วยใบหน้าระบวยิ้ม เอ่ยอย่างนอบน้อมว่า “ยินดีกับ พี่หญิงที่จะได้เป็นชื่อจื่อเพยขอรับ”

ยังไม่ทันได้ตอบสนองต่อข่าวที่เข้ามากระทบหันทันนี้ ตู๋ผู้ซี้ก็เห็นสีหน้ายินดี ในความไซคร้ายของน้องสาวทั้งสองของนาง ทั้งยังเห็นว่าสีหน้าของผู้เป็นย่ามีแวว กังวลใจ จึงรู้ว่านี่มิใช่เรื่องดี

ตู๋ไฉ่เหออมยิ้มกล่าวว่า “โธ่ เดิมทีน้องควรจะต้องแสดงความยินดีกับ พี่หญิงใหญ่อยู่หรอก แต่ว่าชื่อจื่อ^{๐๐}ของจวนหลานหยางหวังผู้นั้น สุขภาพร่างกาย มิสู้ดีนัก...”

“พี่หญิงใหญ่ ท่านต้องแต่งงานล้างเคราะห์^{๐๐๑}ให้หรือไม่” ตู๋จวินเพยถาม อย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก คำว่าแต่งงานล้างเคราะห์นี้ เขาได้ยินผู้ใหญ่คุยกัน

ในใจตู๋ผู้ซี้หนักอึ้ง นางตัวนดีใจเกินไปจริงๆ แม้จะรู้ว่าการรับนางกลับจวน อย่างกะทันหันย่อมต้องมีอะไรแอบแฝง หากแต่ก็ไม่ได้วางจะให้นางแต่งงาน กับคนใกล้ตายเพื่อปิดเป้าอับมงคลให้เขา *นี่จะส่งเข้าไปเป็นแม่หม้ายชุดๆ!*

แม้ในใจจะนึกดูแคลนการกระทำของคนสกุลตู๋ยิ่งนัก ทว่าสีหน้ากลับ ไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย เพียงรอให้มีใครสักคนชี้แจงเรื่องการแต่งงานครั้งนี้ กับนางเอง และผู้ที่เป็นฝ่ายพูด คาดว่าจำเป็นต้องเป็นผู้ที่สนับสนุนเรื่องนี้แน่นอน

เป็นดังคาด หานชื่อมองมาที่นางด้วยสีหน้าเบ่ยมเมตตา กล่าวด้วยน้ำเสียง จริงใจว่า “ลูกหญิง จะว่าไป เจ้ามีวาสนาดียิ่ง ไม่กี่วันก่อนหลานหยางหวัง

* คำเรียกอนุในสมัยโบราณ

๐๐ คำเรียกบุตรชายที่จะสืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากผู้เป็นบิดา

๐๐๑ “ซ่งสี” คือธรรมเนียมตามความเชื่อของประเทศแถบเอเชีย เช่น จีน และอินเดีย โดยให้ผู้ป่วย

เข้าพิธีแต่งงาน เพื่อให้เรื่องมงคล“สี”ปิดเปาหรือขจัดเคราะห์ร้าย (ซง) โดยเชื่อว่าจะทำให้อาการเจ็บป่วย ดีขึ้น

เสด็จมาทาบถามลู่ขอลูกด้วยพระองค์เอง รับสั่งว่าท่านราชครูคำนวณแล้วพบว่าดวงของลูกกับชื่อจื่อของหลานหยางหวังสมพงศ์กัน ดวงชะตาของเจ้าจะนำความโชคดีมาสู่บ้านและหนุนนำสามี หลังแต่งงานแล้วจะทำให้ชื่อจื่ออายุยืนยาว แคล้วคลาดปลอดภัยอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงได้เร่งกำหนดการแต่งงานไว้แล้ว”

“เช่นนี้เอง ลำบากท่านแม่แล้ว” มุมปากของตู้ฝูซีผู้ตรอยยิ้ม เย้ยถามคล้ายไม่ใส่ใจว่า “ถ้าเช่นนั้นชื่อจื่อของหลานหยางหวังผู้นั้นป่วยเป็นอะไรหรือ เจ้าคะ ถึงต้องให้ลูกแต่งงานล้างเคราะห์ให้เขา”

ตู้ฝูซีเลยวัยปักปัน^{๑๑}มานานแล้ว แต่ไหนแต่ไรหานชื่อไม่เคยใส่ใจเรื่องสำคัญในชีวิตของนาง ซ้ำยังเอานางไปทิ้งไว้ที่อารามซีด้วย ยามนี้กลับกระตือรือร้นกับการแต่งงานของนางถึงเพียงนี้ แค่คิดก็รู้แล้วว่าชื่อจื่อของหลานหยางหวังผู้นั้น หากมีโช้วไถ่ชะตาขาด ก็คงขาด หรือไม่มีก็ตบอดเป็นแน่

ครั้นได้ยินคำถามตรงไปตรงมาของตู้ฝูซี ตู้จื่อเงินก็แหม่มปากแน่น สีหน้าไม่น่ามองขึ้นมาทันใด

บุตรสาวของอัครเสนาบดีฝ่ายซ้ายอย่างเขา ซ้ำยังเป็นบุตรสาวคนโตจากภรรยาเอก กลับต้องแต่งงานกับคนไถ่ตาย เขาเองมิได้ยินดีเลยแม้แต่น้อย ทว่าอีกฝ่ายเป็นถึงหลานหยางหวัง! พระอนุชาแท้ๆ ของหวงตี้ อีกทั้งการสมรสครั้งนี้ยังเป็นพระราชเสาวนีย์ของไท่โฮ่ว แล้วเขาจะปฏิเสธได้อย่างไร

หานชื่อเห็นสามีมีสีหน้าย่าแยะ ก็รีบบีบมือตู้ฝูซีเบาๆ “ดูเจ้าพูดเข้า แค่ร่างกายค่อนข้างอ่อนแอ สุขภาพไม่ค่อยสมบูรณ์อยู่บ้างเท่านั้น รอให้เจ้าแต่งเข้าไปแล้ว ก็จะเสริมสิริมงคล อากาศของชื่อจื่อจะต้องดีวันดีคืนแน่นอน พวกเจ้าคือคูบุฟเพสวอร์คส์สร้าง ไท่โฮ่วทรงกำหนดการสมรสให้ ยิ่งเป็นพระกรุดหาอย่างใหญ่หลวง เราต้องรีบจัดการเรื่องพิธีแต่งงาน แน่หนอนว่าต้องจัดให้สมเกียรติ”

ตู้ฝูซีได้ฟังดังนั้น แม่ไปหน้าจะไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่ในโลกกลับกันดำ **คูบุฟเพสวอร์คส์สร้างรี! เพีย! หากวันนี้ผู้ที่ต้องดาถูกเลือกให้แต่งงานล้าง**

^{๑๑} พิธีปักปันเป็นพิธีที่แสดงถึงการเข้าสู่วัยสาวของเด็กหญิงและพร้อมออกเรือน มักทำขึ้นเมื่อเด็กสาวมีอายุครบ ๑๕ ปี

เคราะห์คือบุตรสาวแท้ๆของเจ้า เจ้าไม่ร้องไห้จะเป็นจะตายสิแปลก ยังจะมีหน้ามาพูดบ้ายอย่างคู่สวรรค์สวรรค์สร้างอะไรนั่นอีกหรือไม่

ทว่าผู้พี่ผู้พี่คิดว่าต่อตันไปก็ไร้ประโยชน์ ยุคลสมัยนี้ชะตาชีวิตนั้น บิดามารดาเป็นผู้กำหนด วาจาเป็นของแม่สื่อ บิดามารดาให้นางออกเรือน นางก็ต้องออกเรือน

ยามอยู่ในจวน นางเป็นคนที่ไม่ได้รับความรักใคร่โปรดปราน ส่วนจวนหลานหยางหวังนั้น แม้จะสูงศักดิ์เพียงใด และชื่อชื่อเป็นผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ที่สำคัญแค่ไหน แต่เมื่อเห็นว่าเขาคงมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกไม่นานแล้ว จึงได้ต้องการให้นางแต่งงานไปล้างเคราะห์ ทว่าในเมื่ออยู่ได้อีกไม่นาน ย่อมหมายความว่านางแต่งงานไปแล้วก็เป็นหญิงหม้าย ทั้งไม่ต้องมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากับชื่อชื่อที่ไม่เคยพบหน้าค่าตากันมาก่อนด้วย เมื่อคิดถึงข้อนี้แล้ว นางก็สงบใจลงได้ไม่น้อย

คิดไปอีกชั้น ออกเรือนไปกลับจะปลอดภัยกว่า รอให้ชื่อชื่อตายแล้ว นางก็จะเป็นภรรยาหม้ายที่ยังบริสุทธิ์ไร้ราคืออยู่ในจวนหวังอย่างสบายใจ จวนหวังย่อมไม่ข่มเหงรังแกสะไม้ที่ยังบริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างนางเป็นอันขาด ทั้งเสื้อผ้าอาหารการกินไม่มีขาด หากไม่แล้ว วันใดเกิดนางหวนชื่อใจยกยี่ให้นางแต่งงานไปเป็นอนุของคุณชายเสเพลคนใดตามอำเภอใจละก็ นางจะกางปีกหนีก็คงยากแล้ว

ระหว่างที่ดวงตาสีกระจ่างกลอกกลิ้งไปมา ผู้พี่ก็คิดอ่านอย่างรวดเร็วแล้วแสวงใส่จริตทำกะบึงกะบอน หลบตาลง เอ่ยว่า “ลูกเข้าใจแล้ว ลูกเองก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องปฏิเสธ ทั้งหมดแล้วแต่ท่านพ่อท่านแม่เจ้าค่ะ”

ผู้พี่เงินกับฟูเหรินผู้เฒ่าผู้สบตากันแวบหนึ่ง ต่างนิ่งอึ้งไป ทั้งสองกำลังกระอักกระอ่วนใจ ขณะเดียวกันก็รู้สึกโล่งอกด้วย

พวกเขากลัวแต่ว่าผู้พี่จะร้องไห้ไวยวาย จากนั้นก็ไปแขวนคอ ยอมตายแต่ไม่แต่งงาน หากนางปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ แล้วเกิดในระหว่างนั้นชื่อชื่อของหลานหยางหวังสิ้นชีวิตไป เช่นนั้นน่ากลัวว่าตระกูลผู้คงมีแล้วมีโทษมหันต์กลายเป็นเข็มที่มั่งแหวงนัยน์ตาของหลานหยางหวัง อีกอย่าง ทั้งไท้ไฮ้กับหวังดีทรงรักใคร่ทะนุถนอมชื่อชื่อผู้นี้เป็นที่สุด ดังนั้นจึงเท่ากับล่วงเกินเบื้องสูงด้วย

หากเป็นเช่นนั้น ตัวเขาและสกุลตู้ทั้งครอบครัวย่อมแบกรับไม่ไหวแน่นอน!

ใบหน้าหานชื่อฉายแววประหลาดใจวูบหนึ่ง ท่าทีของตู้ผู้ซีเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายของนางอย่างยิ่ง นางเด็กนำตายตู้ผู้ซีควรจะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันโกรธจนตัวลั่นแล้วกลักรู้สึกความเจ็บช้ำเหมือนเช่นทุกครั้งถึงจะถูก แต่นางกลับทำท่าช่วยขึ้นเป็นเด็กสาว ยอมแต่งออกไปโดยดี นานชื่อผู้รู้ลึกตกใจไม่น้อย

“ยารู้ว่าเจ้าไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่หลานย่า ย่าเชื่อว่าเจ้าจะทำได้ดี”
พู่เหรินผู้เฒ่าตู้เอ่ยด้วยความรักใคร่เอ็นดู

“ไม่ได้รับความเป็นธรรมอันใดกันเจ้าคะ” ตู้ผู้ซียิ้มพลางเอ่ย “ท่านย่า ผู้ซีมิได้ไม่ได้รับความเป็นธรรมอะไรเลย ก็เหมือนที่ท่านแม่ว่า ได้เป็นถึงชื่อจื่อเพย นับเป็นวาสนาของผู้ซีแล้ว ทั้งยังเป็นเกียรติยศของวงศ์ตระกูลเร่ออีกด้วย”

พู่เหรินผู้เฒ่าตู้ซบหน้าตา เอ่ยด้วยสีหน้าสะท่อนใจ “ดี ๆ เจ้าคิดได้เช่นนี้ก็ดีแล้ว”

พวกตู้ใหม่เหลียนสองพี่น้องไม่พอใจยิ่งนัก พวกนางกำลังรอให้ตู้ผู้ซีร้องให้คร่ำครวญแล้วอาละวาด นี่ก็ไม่ถึงว่านางกลับยอมรับการแต่งงานอย่างไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังปรนนิบัติเอาใจท่านย่าระหว่างกินอาหารอีกด้วย ภาพนี้ช่างขัดตาพวกนางนัก

ตู้ใหม่เหลียนพุดกระหอบกระเทียบ “ได้ยินว่าชื่อจื่อของหลานหยางหวังผู้นี้ จวนเจียนจะหมดลมหายใจอยู่แล้ว พี่หญิงใหญ่แต่งงานไปต้องดูแลคนป่วยลำบากพี่หญิงแล้วจริงๆ”

ทันทีที่พู่เหรินผู้เฒ่าตู้ได้ยินก็เดือดดาล “พุดเหลวไหลอะไรกัน ถ้ายังพุดจาเลอะเทอะอีก ข้าจะให้เจ้าออกไปเดี๋ยวนี้!”

ตู้จื่อเจินเองก็หน้าดำคร่ำเครียด ตวาดว่า “หุบปาก!”

ชื่อจื่อป่วยหนัก เรื่องนี้อย่างไรก็ต้องรู้ สำคัญที่เรื่องแต่งงาน เกิดเจ้าลูกไม่รู้ความใหม่เหลียนพุดอะไรจนเสียเรื่อง แล้วผู้ซีไม่โหดไม่แต่งขึ้นมาจะทำอย่างไร

ทว่าตู้ผู้ซีกลับไม่สะทกสะท้าน ใบหน้าประดับรอยยิ้มจางๆ “ออกเรือนแล้วย่อมต้องเชื่อฟังสามี น้องสาวไม่เคยเรียนรู้อะไรหรือ หลังจากเข้าหอแล้วหากชื่อจื่อต้องการคนคอยปรนนิบัติ ข้ายอมควรรกระทำอย่างสุดความสามารถ

พยายามทำหน้าที่ของชื่อจื่อเพยให้ดี ไม่ทำให้ท่านย่า ท่านพ่อ กับท่านแม่ต้องเป็นห่วง”

หานชื่อรีบตอบรับอย่างกระตือรือร้น “ถูกแล้วๆ ลูกหญิง เจ้าพูดถูก ยิ่งนัก ควรเป็นเช่นนี้ไม่ผิดแน่”

ระหว่างที่พูด นางถึงตาขยับใส่ลูกสาว เจ้าลูกโง่ พอนางเด็กนำตายตู้ผู้ชี้ แต่งให้ชื่อจื่อของหลานหยางหวังไป เราจะได้ต้องเป็นญาติกับทางนั้น ถึงเวลานั้นไม่ว่าชื่อจื่อจะเป็นหรือตาย ตู้ผู้ชี้ก็เป็นชื่อจื่อเพยอย่างถูกต้องอยู่ดี เช่นนั้นพอถึงคราวพวกเจ้าเลือกคู่ตัวก็จะได้ไต่เต้าสูงขึ้นไปอีก เหตุผลข้อนี้โยจึงไม่เข้าใจ ยังจะหาเรื่องสร้างความยุ่งวุ่นวายเพิ่มอยู่ได้

เดิมหานชื่อวางแผนจะเอานางเด็กนำตายตู้ผู้ชี้ไปทิ้งไว้ที่อารามซีให้เอาตัวรอดเอง นึกไม่ถึงว่าหลานหยางหวังจะมาลู่ขอถึงหน้าประตู ให้ตู้ผู้ชี้แต่งเข้าจวนไปเป็นชายาของชื่อจื่อ แน่หนอนว่านางยอมไม่ได้ใจ หากจะแต่งก็ควรเป็นบุตรสาวทั้งสองของนางสิ ไหนเลยจะเวียนไปถึงตู้ผู้ชี้ได้

แต่กระนั้น แม้ว่าชื่อจื่อจะมีฐานะร่ำรวยสูงส่ง ทว่าก็เป็นคนโกล้ต่าย นางจึงยินดี ถือโอกาสนี้เล่นตามน้ำ ใ้หานเด็กตู้ผู้ชี้แต่งออกไป เช่นนี้ภายนอกจะไม่ได้เลื่อนสถานะเป็นญาติกับจวนหลานหยางหวังแล้ว ยังทำให้ตู้ผู้ชี้ที่นางจงเกลียดจงชังกลายเป็นแม่หม้ายอีกด้วย ไม่มีเรื่องใดจะคุ้มค่าไปกว่านี้แล้ว

หลังมื้ออาหาร ทุกคนยังสนทนาพาทื่ออีกหนึ่งถ้วยชา^{๓๓} ด้วยสีหน้าเบิกบาน ครั้นกินผลไม้และของหวานแล้ว ตู้ผู้ชี้ก็พาอาจื่อและลู้อเอ๋อร์กกลับไปยังเรือนตน เฟิงหม่วมั่วผู้เป็นแม่หม้มกำลังรอคุณหนูใหญ่อย่างรุ่มร้อนใจอยู่นานแล้ว

เฟิงหม่วมั่วคือสาวใช้ที่ติดตามมารดาบังเกิดเกล้าของตู้ผู้ชี้ ในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม เฟิงหม่วมั่วเป็นคนเดียวที่ทำให้เจ้าของร่างเดิมคลายกำแพงในหัวใจได้

“คุณหนูใหญ่กลับมาแล้ว...” เฟิงหม่วมั่วทั้งเศร้าสลดทั้งดีใจ น้ำตาอุ่นร้อน

^{๓๓}คือช่วงระยะเวลาตั้งแต่รินน้ำชาลงถ้วย แล้วค่อยๆ จิบจนหมด มักอยู่ที่ระหว่าง ๑๐-๑๕ นาที ขึ้นอยู่กับสภาพอุณหภูมิที่ทำให้ชาเย็นเร็วหรือช้า

เอ่อลั่นขึ้นมา

ตู้ผู้ชิมองหญิงวัยกลางคนผู้นี้ ทันใดนั้นก็นึกถึงมารดาในชาติก่อนของตน ในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมเอง เฟิงหม่วมัวก็เป็นเสมือนเป็นมารดาแท้ๆ ของนาง นางจึงอดไม่ได้ที่จะกุมมือเฟิงหม่วมัว พอดคิดว่าจะไม่ได้พบหน้ามารดาของตนอีกแล้ว พลันรู้สึกโศกเศร้าจนน้ำตาคลอ

“จะออกเรือนอยู่แล้ว คุณหนูใหญ่อย่าร้องไห้ให้เจ้าคะ” เฟิงหม่วมัวรีบเช็ดน้ำตาให้นาง ทว่าตนเองกลับเอ่ยอย่างเศร้าสร้อย “ชื่อจื่อของหลานหยางหวังผู้นั้นเป็น...เป็น...น่ากลัวว่าจะเป็นคนที่ไม่อาจมอบความสุขให้คุณหนูใหญ่ของป่าวได้ หากคุณหนูใหญ่ไม่ยอมแต่งงาน ป่าวจะไปขอร้องพุเหรินผู้เฒ่าผู้ให้ช่วยออกหน้าให้ พุเหรินผู้เฒ่าอุ้กกับนายท่านยอมไม่มีทางนั่งนอนใจแน่...”

พุเหรินผู้เฒ่าอุ้กที่เฟิงหม่วมัวกล่าวถึงคือท่านยายของนาง ส่วนนายท่านคือท่านลุงใหญ่ของนาง ดำรงตำแหน่งเสนาบดีกรมโยธา หลังจากบิดานางแต่งงานใหม่ ตระกูลตุ้กก็ได้ไปมาหาสู่กับตระกูลอุ้กอีก

“แม่หม่อมอย่าร้องไห้เลย” ตู้ผู้ชีกลับเป็นฝ่ายซับน้ำตาให้เฟิงหม่วมัวเสียเอง เอ่ยพลางยิ้มตาหยี “ใครว่าข้าไม่แต่งงาน ข้าจะแต่ง และจะต้องแต่งอย่างเซิดหน้าชูตาด้วย แม่หม่อมก็ตามข้าไปใช้ชีวิตดีๆ ที่จวนหวังด้วยกันเถิด!”

เพราะเจ้าของร่างเดิมไม่เป็นที่โปรดปราน แน่หนอนว่าคนในเรือนนางย่อมถูกผู้คนเหยียดขี้ข้าเดิม แม้แต่พวกเจ้านายในบ้านยังดูแคลนนาง นับประสาอะไรกับพวกป่าวไพร่ตาต่าที่ชอบดูถูกคนพวกนั้น แม่หม่อม อาจื่อ และลิวเอ๋อร์ จึงเป็นคนที่นางต้องพาไปด้วย

ตู้ผู้ชีก้าวไปในเรือนอย่างสงบเยือกเย็น เห็นว่าภายในเป็นระเบียบเรียบร้อย สาวใช้คนหนึ่งจัดแจงชงชาร้อนอย่างคล่องแคล่ว ฉับพลันนั้น บรรดาหญิงรับใช้สูงวัยภายในเรือนต่างรอดเข้ามาโขกศีรษะทำความเคารพ *ต้อนรับขับสู้ไม่ได้เสียทีใดกัน*

ตู้ผู้ชีกได้แต่ระอาใจ อำนาจไปถึงที่ใด ความสุขสบายล้วนอยู่ที่นั่น ตำแหน่งว่าที่ชื่อจื่อเพยของนางช่างยิ่งใหญ่โดยแท้ ท่าทีปฏิบัติล้วนต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

ตู้ผู้ชีก้มเซยพวงนางเล็กน้อยอย่างขอไปทีแล้วโบกมือไล่ให้แยกย้ายไป

ทำงานของตน ก่อนจะหันมากำชับอาจื้อ “อาจื้อ เจ้าให้คนไปถามดูหน่อยว่า
อินฮวาได้รับโทษแล้วหรือยัง ถ้ายังละก็ ให้เจิ้งหม่วมัวมาพบข้า”

อาจื้อรู้สึกสนใจยิ่งนัก *ดีสุดซึ้งก็จะต้องดูเจ้าของ! อินฮวาเป็นถึงคนของ
เรือนฟูเหรินนะเจ้าคะ!*

ทว่าคุณหนูใหญ่ของนางในยามนี้เป็นเจ้านายที่ไม่ยอมทำเรื่องใหญ่ให้เป็น
เรื่องเล็ก เรื่องเล็กกลายเป็นไม่มีเสียแล้ว สาวใช้อย่างนางก็ควรรีบปรับตัวจึงจะ
ถูก เจ้านายโลกล้ำหัวหาญ ถ้านางยังเอาแต่หัดหัวยอมรังแต่จะทำให้ผู้เป็นนาย
ขายขี้หน้า

นั่งรถม้ามาเหนื่อยทั้งวันแล้ว ผู้หญิงจึงไปอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยมี
เฟิ่งหม่วมัวกับสาวใช้อีกคนชื่อเถาฮวาคอยปรนนิบัติ ส่วนลวีเออร์ก็ให้ไปล้างเนื้อ
ล้างตัว

กระทั่งเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้ว อาจื้อจึงกลับมา ตามหลังมาด้วย
เจิ้งหม่วมัว ผู้หญิงแปลกใจยิ่งนัก *ยังไม่ได้ลงโทษอินฮวาหรือ*

“ข่าวการระคุณหนูใหญ่เจ้าคะ” เจิ้งหม่วมัวทำความเคารพผู้พี่ ไปหน้า
ยิ้มแย้มเอาใจ “นางข่าวชั้นตำอินฮวาถูกโบยแล้วเจ้าคะ พอฟูเหรินรู้ว่านางเสีย
มารยาทกับคุณหนูใหญ่ก็โกรธมาก สั่งโบยเพิ่มอีกสิบไม้ และให้ข่าวมาแจ้ง
คุณหนูใหญ่โดยเฉพาะ ฟรุ้งนี่จะเรียกพ่อค้าหาสมาพาตัวนางไป รวมทั้งคนใน
ครอบครัวนางก็ถูกขายทิ้งด้วยเช่นกัน ต่อไปคุณหนูใหญ่จะได้ไม่ต้องขัดเคือง
กับข่าวไพร่เช่นนี้อีก โมโหแล้วไม่ดีต่อสุขภาพนะเจ้าคะ”

“ตายแล้ว ข้าก็แค่นี้ไปอย่างนั้นเอง โบายนางจริง ๆ หรือนี้” ผู้หญิงแค่นยิ้ม
“ท่านแม่รักข้า คงทนเห็นข้าได้รับความไม่เป็นธรรมไม่ได้เลยจริง ๆ สิละ!”

ดูที่พวกเขาคงกลัวว่านางจะไม่ยอมแต่งงานกระมัง! ไม่เพียงโบยอินฮวา
ยังขายนางทิ้งอีก แม้แต่คนในครอบครัวของนางก็พลอยรับโทษไปด้วย *อมีตา-
ภพุทธ บาปกรรมหนอบาปกรรม แต่สาวใช้นั้นก็สมควรโดนแล้ว ไม่น่าเห็นใจ
เลยสักนิด*

“ฟูเหรินยอมต้องรักคุณหนูใหญ่อยู่แล้วเจ้าคะ” สีหน้าเจิ้งหม่วมัวอย่าแ่
กล่าวไม่เต็มปาก

คนก็ตีไปแล้ว คนขอบบางดวงบุปผาถูกโอบตีจนเหลือเพียงลมหายใจเอือกสุดท้าย ตอนนี่เพิ่งจะมาบอกว่าแค่พูดไปอย่างนั้น นี่ล่อนางเล่นหรือไร

อินฮวาหน้าตาสะสวยสดใส เป็นเด็กสาวที่เจิงหม่วมัวรักใจ ทั้งบุตรีชายที่เป็นคนชื่อ ๆ ของนางก็ชอบอินฮวายิ่งนัก เดิมคิดว่ารอให้ผ่านปีนี้ไปแล้วจะขอพุเหรินให้อนุญาตให้อินฮวาแต่งงานเป็นลูกสะใภ้ นาง ตอนนี่ทุกสิ่งกลายเป็นสูญเปล่า ปกตินางจะเอาใจใส่อินฮวาเป็นพิเศษ จนมองของว่างที่พุเหรินให้มาก็ตั้งใจเก็บไว้ให้นาง คิดว่าหลังจากแต่งงานเป็นสะใภ้แล้ว นางจะดีต่อบุตรีชายของตน บัดนี้ราวกับเอาชالاไปใส่เนื้อป่าใส่สุนัข^{๔๔} เสียไปแล้วไม่อาจได้คืน

ครั้นเงยหน้าขึ้น ก็เห็นใบหน้าตุ้ฟูซี่ปรากฏรอยยิ้ม รอยยิ้มที่มุมปากนั้น คล้ายมีแต่ก็คล้ายไม่มี

“รบกวนหม่วมัวกลับไปเรียนท่านแม่ว่า ข้าทำให้ท่านแม่ต้องยุ่งยากทั้งยังเหนื่อยใจ พงู่นี้ข้าจะไปคารวะท่านแม่ พรณินบัติมีขอเข้าให้ท่าน”

“เจ้าคะ บ่าวจะนำความประสงค์ของคุณหนูใหญ่ไปเรียนให้พุเหรินทราบแน่นอนเจ้าคะ” เจิงหม่วมัวรับคำ สีน้ากลิ่นไม่เข้ากายไม่ออก

ตุ้ฟูซี่พลันเกิดแผนการขึ้นในใจ คิดจะปันหัวน้องสาวต่างมารดาทั้งสองของนางเล่นเพื่อแก้แค้นแทนเจ้าของร่างเดิม ภายหน้าพวกนางจะได้ไม่มาดูถูกดูแคลนเจ้าของร่างเดิมอีก ดวงตานางทอประกาย เย้ยด้วยรอยยิ้มงามจับใจ “จริงสิ เจิงหม่วมัว ฝีมือปักผ้าของน้องไฉ่เปลี่ยนกับน้องไฉ่เหอสวยเด่นกว่าใครๆ เทียบกับร้านผ้าปักอันดับหนึ่งของซังจิงแล้วยังโดดเด่นเสียยิ่งกว่า นี่เป็นเรื่องที่ทุกคนในจวนต่างรู้ดี ข้ากำลังคิดว่า หากน้องสาวทั้งสองปักถุงผ้าเล็ก ๆ ด้วยดินเงินดินทองสักคนละสามสิบใบให้ช้านำไปแจกเป็นสินน้ำใจที่จวนหลานหยางหวังได้ เช่นนั้นก็นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว หม่วมัวว่าจริงหรือไม่”

เจิงหม่วมัวได้ฟังก็หน้าเขียวคล้ำ *คนละสามสิบใบ? นี่จะฆ่าคุณหนูทั้งสองชุดๆ* พวกนางเคยต้องลำบากเช่นนี้เสียที่ไหน กลับไปหากไม่พินเสียจนตบตีสาว

^{๔๔} เขี่ยชالاไปหมายถึงสุนัข แทนที่สุนัขจะเจ็บ กลับได้ชالاไปกิน อุปมาถึงสูญเสียไปแล้วๆ ไม่ได้อะไรกลับคืนมา

ใช้สิ ถึงจะแปลก

เจิงหม้วหม้วข่มอารมณ์ ตอบอย่างนอบน้อม “บ่าวคิดว่าคุณหนูรองและคุณหนูสามจะต้องยินดีเป็นแน่ ที่ได้ช่วยทำอะไรให้คุณหนูใหญ่ในงานแต่ง บ่าวจะนำความประสงค์ของคุณหนูใหญ่ไปถ่ายทอดให้เองเจ้าคะ” ตัวยกแล้วว่าหากอยู่ต่ออาจจะมีเรื่องอีก นางจึงรีบขอตัวจากไป “คุณหนูใหญ่เพิ่งกลับมา ไหนจะต้องเก็บข้าวของอีก บ่าวไม่รบกวนเวลาพักผ่อนของคุณหนูใหญ่แล้วเจ้าคะ”

“ลำบากหม้วหม้วต้องวิ่งไปอีกรอบแล้ว” ตู้ผู้ซึ่มเจิตจ้า แลดูคล้ายใส่ชื่อไว้พิษภัย

“ลำบากที่ใดกันเจ้าคะ บ่าวรับไม่ไหวหรอกเจ้าคะ ไม่มีอะไรแล้ว บ่าวขอตัวกลับไปหาพี่เหรินก่อนนะเจ้าคะ”

เห็นนางรีบร้อนจะจากไป จู่ๆ ตู้ผู้ซึ่มก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่เร็วไม่ช้าว่า “หม้วหม้วต้องปักกลายทั้งสองด้านด้วยนะ!”

เจิงหม้วหม้วที่กำลังจะก้าวขาข้ามธรณีประตูพลันสะดุดทันที *สวรรค์!* ถุงผ้าปักกลายสองด้านใบหนึ่งอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาปักสองวัน สามสิบใบก็ต้องใช้เวลาสองเดือนสิ! คุณหนูทั้งสองจะยอมรับได้เสียที่ไหนกัน!

ช่างเถิด หากคนมาปักแทนก็เหมือนกันนั่นแหละ

นางเดินออกไปแล้ว ก็ได้ยินตู้ผู้ซึ่มเอ่ยเสียงเนิบออกมาจากในเรือนว่า “อาจื่อ ถุงผ้าพวกนี้ หากเปลี่ยนคนปักก็เข็มย้อมไม่เหมือนกัน ต้องปักด้วยคนคนเดียวกันจึงจะถือว่าให้เกียรติกัน อีกทั้งจวนหลานหยางหวังก็มีกฎระเบียบมากมาย มารยาทและธรรมเนียมต้องเคร่งครัดครบถ้วน หากไม่สกุสตู้เราจะถูกคนเขาหัวเราะเยาะเอาได้”

ในใจเจิงหม้วหม้วกระตุกดูบ *ต้องรีบแผ่นให้ไวเสียแล้ว*

ครั้นเจิงหม้วหม้วจากไปแล้ว อาจื่อก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหงื่อเย็นผุดซึ่มเต็มแผ่นหลัง

มุมปากตู้ผู้ซึ่มผุดรอยยิ้มน้อยๆ รินน้ำชาเย็นให้อาจื่อดื่มดับกระหาย “วามา! เล้ามาให้ละเอียด เป็นไปไม่ได้ที่ตอนเจ้าไปถึงจะลงโทษอันฮวาแล้ว”

อาจื่อเองก็รับน้ำชามาดื่มรวดเดียวหมดอย่างไม่เกรงใจ แต่ก่อนคุณหนู

ใหญ่ของนางไว้ตัวกับบ่าวไพร่ในเรือนตนเองเป็นที่สุด ซ้ำยังดูแลนางด้วย นายบ่าวแบ่งแยกชัดเจน เป็นเพียงเจ้านายที่กระด้างแคใจ แต่อะไรๆ ล้วนไม่กล้าทำ ทว่ายามที่อยู่ในอารามซี นางสังเกตเห็นว่า เดียวนี้คุณหนูใหญ่ไม่สนใจพิธีรีตองใดๆ ระหว่างนายบ่าวแล้ว อาจก็จึงทำตามสบาย

“พอบ่าวไปถึงเรือนฟูเหริน เจิงหม่วมัวก็เข้ามาต้อนรับขับสู้อย่างเกรงอกเกรงใจ พอบ่าวถามเรื่องที่คุณหนูใหญ่กำชับบ่าวมา สีหน้านางก็เปลี่ยนไปทันที เรียกสาวใช้คนหนึ่งมาพาบ่าวไปตี๋มซา ส่วนตัวเองก็รีบร้อนจากไป ไม่นานภายในเรือนก็มีเสียงเอะอะโวยวาย บ่าวจึงตามไปดู ก็เห็นอินฮวาถูกหญิงรับใช้เฉ่าสองคนมัดไว้ ฟูเหรินยืนหน้าเครื่องเคียบตอศูนย์กลางเรือน อินฮวาถูกจับถอดเสื้อผ้าออกนอนอยู่บนเตียงยาว บ่าวเฉ่าที่มีหน้าที่ลงที่ถนตสองคนเงื้อไม้ขึ้นมาแล้วหวดตีลงบนร่างนาง ในปากนางไม่มีผ้าอุดปากไว้ กรีดร้องโหยหวนตลอดเวลา ไม่ทันไรเนื้อตัวก็เต็มไปด้วยแผลเหวอะหะ บ่าวเห็นแล้วยังตกใจ นึกไม่ถึงว่าจะโอบยไปยี่สิบไม้เต็มๆ จึงหยุดมือ อินฮวาทายใจรวยรินหมดสติไป ฟูเหรินจึงสั่งให้เจิงหม่วมัวไปพาพ่อค้าทาสมาซื้อตัวอินฮวากับคนในครอบครัวนางไป”

ผู้ผู้ซึ่งเองก็ตกตะลึงมากเช่นกัน แม้จะไม่ชอบบ่าวอินฮวาที่วางอำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงเจ้านายก็ตาม แต่ความผิดของนางมิได้ร้ายแรงถึงเพียงนี้ หานชื่อช่างใจคอโหดเหี้ยมแท้ๆ เพื่อเอาใจนางแล้ว ถึงกับยอมลงมืออย่างเด็ดขาดไม่แยแสต่อความสัมพันธ์นายบ่าวเลยแม้แต่น้อย นี่แสดงให้เห็นว่านางมองคลระหว่างนางกับจวนหลานหยางหวังเป็นเรื่องที่ต้องดำเนินต่อไปให้ได้ อินฮวาถูกโยนครานี้ หากไม่ถึงแก่ชีวิตก็นับว่านางดวงแข็งมากแล้ว

นางวางถ้วยชาลงไปบนโต๊ะเบาๆ เก็บรอยยิ้ม แสร้งทำเป็นส่ายหน้า “อาจก็เจ้าต้องเตรียมใจไว้บ้าง พวกเขาเอาใจข้าเช่นนี้ หมายความว่าซื้อจื่อเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้ายแล้ว เกรงว่าข้าจะต้องเป็นแม่หม้ายจริงๆ เสียแล้วสิ”

อาจก็ตกใจ มือที่ถือถ้วยชาสั่นน้อยๆ ไม่หยุด “เหตุใด... เหตุใดต้องให้บ่าวเตรียมใจด้วยเจ้าคะ” หรือว่าพอคุณหนูใหญ่กลายเป็นแม่หม้ายแล้ว พวกนางก็จะไม่มีที่ยืนในจวนหวังไซ่หรือไม่ หรือว่าพวกบ่าวไพร่เช่นพวกนางจะถูกขายทิ้ง

ด้วย

ตู้ผู้ซีหลุดข้าออกมา “เพราะว่าเจ้ากลัวว่าข้าจะเป็นแม่หม้ายยิ่งกว่าข้าเสียอีก! ตั้งแต่รู้เรื่องงานมงคลของข้า เจ้าก็เอาแต่หน้านี้ไว้ขวมวดตลอดเลย”

อาจี้ฮันหัวหน้าปลางถอนใจ “คุณหนูใหญ่ก็!” ที่แท้ก็หยอกให้นางอารมณ์ดีขึ้น เมื่อครุ่นนี้หัวใจนางแทบกระดอนออกมาทางปากจริงๆ เสียให้ได้ นับวันคุณหนูใหญ่จะยิ่งรู้จักแก่งคนเป็นแล้ว

ตู้ผู้ซีหัวเราะซ่าๆ “วางใจเถอะ! อาจี้ฮันคนดี ข้ารู้ว่าเจ้าซื่อสัตย์ภักดี ไม่ว่าจะแม่หม้ายหรือซื่อจื่อเพย ข้าก็จะพาเจ้าไปอยู่ข้างกายด้วยทั้งสิ้น”

ศรีอยุธยา